

Trường An Nhất Chiến

*Bạch Y Phương Chấn Mi
hệ liệt - III*

Ôn Thụy An

Mục lục

Chương 1 – Thăm Thái Công Câu Cá Tự Minh Mặc Câu

Chương 2 – Ngã Thị Thùy Trúng Độc Trong Độc Có Độc

Chương 3 – Mạnh Hậu Ngọc Sắp Đặt Thiên La Địa Võng

Chương 4 – Viên Tiểu Tinh Thi Triển Tiểu Thiên Tinh Chương

Chương 5 – Phòng Đá Song Hiệp Đấu Song Mạnh

Chương 6 – Đình Núi Cứu Đồ Dũng Cứu Người

Chương 7 – Lửa Lớn Vì Nghĩa Cứu Dịch Thủ

Chương 8 – Cổ Thành Thần Lực Đấu Thần Công

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Trong vô số danh hiệp tại Giang Nam, người trẻ tuổi mà danh tiếng lớn nhất, có thể xem là Bạch Y Phương Chấn Mi; nhưng người lớn tuổi nhất mà danh tiếng không lớn lắm, vậy nhất định là “Thái Hồ Thần Điều” Thẩm Thái Công.

Nhắc tới Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi, giống như xuân gió thổi qua nhân gian, người người đều vui vẻ nhẹ lòng; nhưng chỉ cần có người nhắc tới Thẩm Thái Công, người nghe không phải nhú mày thì cũng nhin cười.

Bởi vì vị Thẩm Thái Công này đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng tính tình giống như trẻ con, thích đao to búa lớn, lại rất thích chưng diện, tự xưng lúc còn trẻ là thiên hạ đệ nhất mỹ thiếu niên, hiện giờ là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, thích gây chuyện rắc rối, nhưng hành vi việc làm nhìn chung đều hành hiệp trượng nghĩa. Võ công của y lại rất cao, một chiếc cần câu trong tay, đã đánh cho toàn bộ “Uông Dương Thập Bát” từ trên thuyền rớt xuống nước; với dây câu trên tay, đã từng câu lấy “Thái Hành Tam Đại Ác Nhân” nghe danh mất vía trên giang hồ, giống như câu cá, ném xuống dưới vách núi. Vị Thẩm Thái Công này mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng thị lực rất tốt, những thiếu niên hiệp sĩ oai hùng khác nhiều nhất chỉ có thể bắn trúng lá liễu trong vòng trăm bước, còn y có thể giơ cần câu xuống một con chuồn chuồn trên cây liễu cách đó trăm bước. Nếu như y muốn câu cánh của chim sẽ, chắc chắn sẽ không đâm vào người nó.

Võ công của y rất cao, lại thích tranh cãi với người khác, người trong hắc đạo nhìn thấy y sợ đến mức vội vàng chạy trốn, hiệp sĩ chính phái nhìn thấy y cũng phải nhú mày.

Thẩm Thái Công chính là một người như vậy, già vẫn tráng kiện, cần câu trong tay không hề rời người, cả ngày mỉm cười dương dương đắc ý, dáng vẻ giống như lúc nào cũng muốn tìm người khác gây phiền toái.

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 1 – Thăm Thái Công Câu Cá Tự Mình Mắc Câu

Chuyện xảy ra quá đột ngột.

Hôm nay Thăm Thái Công đi ở trong trấn, đang muốn mua cá mua rượu, đột nhiên trước mặt có một thanh niên mặc trường bào màu trắng, thái độ ung dung đi đến, vái chào thật sâu, lễ độ cung kính nói với Thăm Thái Công:

- Dám hỏi lão trượng có phải là Thăm Thái Công Thăm lão tiên bối đại danh đỉnh đỉnh, danh chấn giang hồ?

Thăm Thái Công lại sửng sốt, y gây nhiều phiền toái, những người khác chỉ sợ tránh y còn không kịp, hôm nay lại ở đâu ra một tên tiểu tử tìm đến cửa? Lập tức nói:

- Tiểu tử ngươi có mắt không mà thấy Thái Sơn, nhìn khắp thiên hạ, có mấy người khí độ phi phàm được như lão phu? Ta không phải Thăm Thái Công thì ai là Thăm Thái Công?

Thiếu niên áo trắng kia vái chào cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, vãn bối có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin tiên bối đại nhân đừng để bụng, thứ lỗi cho tiểu nhân!

Thăm Thái Công nghe những lời này, trong lòng đã vui vẻ phân nửa, thầm nghĩ “đúng là trẻ nhỏ dễ dạy”, lại thấy thiếu niên này ôn hòa lễ độ, vẻ mặt tươi cười, trong lòng cũng ưa thích bảy phần, liền mỉm cười nói:

- Tiểu tử, người tìm ta có chuyện gì?

Thiếu niên kia thở dài nói:

- Tiền bối cứu mạng!

Nói xong gần như muốn rơi lệ.

Thẩm Thái Công giậm chân nói:

- Đừng làm như thế, đường đường là nam tử hán, đổ máu chứ không đổ lệ, yếu đuối như vậy còn ra thể thống gì. Mọi chuyện đã có Thẩm tiền bối ta đây, kẻ nào dám khi dễ người, ta sẽ dạy dỗ hẵn như cá lật bụng, thuyền lật mạn!

Lúc này thiếu niên kia mới nín khóc mỉm cười, vui vẻ nói:

- Có tiền bối tương trợ, còn chuyện gì không giải quyết được! Tiền bối là giang hồ đệ nhất đại hiệp, văn bối biết rõ, trong thiên hạ còn có ai hay giúp đỡ người khác hơn tiền bối!

Thẩm Thái Công được khen đến nở gan nở ruột, cười ha hả nói:

- Tiểu tử người mồm miệng lém lỉnh đấy, rốt cuộc là chuyện gì, nói ta nghe xem!

Thiếu niên áo trắng cười nói:

- Không vội, không vội, nếu tiền bối chịu ra tay tương trợ, văn bối không có gì báo đáp, xin mời tiền bối theo văn bối tới quán rượu phía trước, uống chén rượu nhạt rồi bàn sau!

Thẩm Thái Công thích nhất uống rượu, lúc này có người mời uống, liền cười nói:

- Tốt lắm.

Hai người đi vào trong tiệm. Tiệm nhỏ này có khoảng bảy tám chiếc bàn, đều có người uống rượu hoặc dùng thức ăn, chỉ còn một chiếc bàn trống mà thôi. Thăm Thái Công và thiếu niên áo trắng ngồi xuống bàn này. Trong tiệm chỉ có hai người một già một trẻ, bận đến túi bụi. Người già khoảng chừng bảy tám chục tuổi, đi đứng cũng lắc lư, không ngừng thở hổn hển, vừa thấy hai người đi vào vội kêu tiểu nhị trẻ kia bưng một bầu rượu lên.

Thiếu niên áo trắng cung cung kính kính rót rượu cho Thăm Thái Công, lại gọi hai đĩa thức ăn. Thăm Thái Công gác chân lên, uống một hơi cạn sạch ly rượu. Thiếu niên áo trắng lại rót cho y một ly. Thăm Thái Công chờ đến mức sốt ruột, bèn kêu lên:

- Sao người lại chậm chạp lề mề như vậy, có gì thì nói mau đi!

Con người của thiếu niên áo trắng đảo một vòng, nói:

- Thăm tiên bối, ngài có biết Giang Nam đệ nhất đại hiệp Phương Chấn Mi không?

Thăm Thái Công cười lớn nói:

- Tiểu tử kia có hóa thành tro ta cũng nhận ra hân.

Thiếu niên áo trắng cũng cười nói:

- Thực ra văn bối cũng biết Thăm đại hiệp quen Phương Chấn Mi, hơn nữa còn là tri giao, thế nhưng...

Thăm Thái Công trầm giọng hỏi:

- Thế nhưng cái gì?

Thiếu niên áo trắng nhướng mày cười nói:

- Văn bối thấy bất bình cho tiền bối, vì vậy cả gan nói thẳng, xin tiền bối chớ trách. Văn bối cảm thấy Phương Chấn Mi công tử tuy danh lừng quần hùng, nhưng lại chưa chắc là đối thủ của Thẩm tiền bối. Phương công tử tự xưng là thiên hạ đệ nhất, nhưng theo văn bối thấy, Thẩm tiền bối mới là hùng bá lỗi lạc, phong phạm của tiền bối...

- Ủ.

- Văn bối lại càng không hiểu, hiện nay Thẩm tiền bối và Phương công tử là tâm đầu ý hợp, mọi mặt tiền bối đều vượt trên Phương công tử, tiếc rằng danh tiếng lại kém xa Phương công tử. Xin thứ cho văn bối nói thẳng, ánh sáng của tiền bối dường như đều bị Phương công tử che lấp...

Nói đến đây, thiếu niên áo trắng cố ý dừng lại, nhìn Thẩm Thái Công một cái, chỉ thấy Thẩm Thái Công uống một hơi sạch rượu trong ly. Hắn lại nghiêng bình rót rượu cho Thẩm Thái Công, cười nói:

- Văn bối biết tiền bối và Phương công tử là đồng bạn sinh tử, bởi vì Phương công tử từng đánh bại “Động Thiên Phúc Địa, Thập Long Thần Quân” trên đường Thiểm Tây, giải cứu tiền bối. Nhưng Phương công tử lại dùng chuyện cứu người này tuyên dương thiên hạ, khiến người trong võ lâm ai cũng biết Phương công tử là ân nhân cứu mạng của tiền bối. Văn bối cảm thấy, cảm thấy...

- Ủ.

- Tiền bối đừng trách văn bối nhiều chuyện, văn bối một lòng một dạ, chỉ suy nghĩ cho tiền bối. Võ công và trí tuệ của tiền bối siêu việt thiên hạ, nhưng lại phải đứng dưới Phương công tử, bị hắn đè đầu cưỡi cổ, văn bối cảm thấy không đáng cho tiền bối...

- Ủ.

Thẩm Thái Công nhúu đôi mày bạc, lại uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Thiếu niên áo trắng cười nịnh nọt:

- Không biết tiền bối có cảm tưởng gì?

Thẩm Thái Công cúi đầu nhìn ly rượu, nói:

- Người nói xong chưa?

Thiếu niên áo trắng ngẩn ra:

- Văn bối đã nói xong rồi.

Thẩm Thái Công đứng dậy, nói:

- Nói xong thì tốt rồi.

Thiếu niên áo trắng giật mình, hỏi:

- Tiền bối muốn đi đâu?

Thẩm Thái Công lạnh lùng nói:

- Người nói chuyện, ta uống rượu, người nói xong, ta liền đi.

Thiếu niên áo trắng gượng cười nói:

- Tiền bối đừng hiểu lầm, văn bối là có ý tốt...

Thẩm Thái Công bỗng trợn mắt, ánh mắt như chớp chiếu vào người thiếu niên áo trắng, khiến hắn bị dọa lùi lại một bước. Thẩm Thái Công lạnh lùng nói:

- Người nói xấu người khác, ta có thể không để ý, nhưng người mà người nói là Phương Chấn Mi! Thấm Thái Công ta tuy ngạo mạn thiên hạ, nhưng có thể qua được mười chiêu dưới tay Phương thần tài, đời này ta đã không tiếc nuôi rồi! Thần tài gia quả thật là văn võ song toàn, nhưng không bao giờ tự nhận là thiên hạ đệ nhất. Người bịa đặt thị phi, có dụng ý gì? Ta và Phương Chấn Mi ở cùng nhau, dĩ nhiên nên ngồi ở chiếu sau, không hề oán hận. Người đề cập với ta, phỉ báng vu khống, có dụng ý gì? Ngày đó thần tài cứu ta dưới ma chướng của Thập Long Thần Quân, toàn thân đầm máu, nhưng chưa từng nói với ai. Đó là do Thập Long Thần Quân tố cáo với người khác, nhưng người lại bảo là thần tài Phương Chấn Mi nói, có dụng ý gì? Y và ta ở cùng nhau, trước giờ chưa từng bảo ta làm bất cứ chuyện gì. Người cố ý ly gián chúng ta, có dụng ý gì?

Sắc mặt thiếu niên áo trắng lúc xanh lúc trắng, miễn cưỡng cười nói:

- Tiền bối đừng giận, vẫn bối là có ý tốt...

Thấm Thái Công nói:

- Ý tốt? Ta tâm lĩnh rồi. Tiểu tử người dùng kế độc, đừng hòng gạt được Thấm Thái Công ta! Ra ngoài! Ta phải giáo huấn bọn tiểu nhân các người!

Thiếu niên áo trắng ngẩn ra, đột nhiên cười nói:

- Lão trượng, ta thấy vẫn nên bỏ đi, nếu như người còn khí lực từ nơi này đi ra ngoài tiệm, Mạnh Hậu Ngọc từ nay sẽ đổi thành họ Thấm, làm cháu của người, được chứ!

Thấm Thái Công sững sốt, sau đó giận dữ cười nói:

- Được! Người chính là cháu của ta...

Y muốn bước đi, chợt thấy trời nghiêng đất ngã, huyết khí quay cuồng, mắt nổ đom đóm, một tay vịn lấy mặt bàn, chỉ thấy thiếu niên áo trắng kia ở đối diện cười lạnh. Thẩm Thái Công cả giận nói:

- Người, người ở trong rượu...

Thiếu niên áo trắng cười âm hiểm nói:

- Một ngụm say ba ngày, một bầu say đứt ruột. Thẩm lão tiền bối, người liên tục uống ba ly “Quân Thả Khứ”, cho dù là ba con voi lớn cũng phải ngã xuống.

Thẩm Thái Công khàn giọng nói:

- Người... tên tiểu nhân này! Lại hạ độc trong rượu?

Đột nhiên ngấm nghĩ, lại nói:

- Tiểu tử, người tên gì ấy nhỉ?

Thiếu niên áo trắng cười nói:

- Tại hạ họ Mạnh, tên là Hậu Ngọc, người khác gọi là “Tiểu Đoạn Trường”, tiền bối có biết tại hạ không?

Trong võ lâm thiếu niên anh hiệp đương nhiên không ít, nhưng thiếu niên ác đồ lại càng nhiều hơn. Trong tất cả thiếu niên ác đồ, có một kẻ được xem là đầu lĩnh, xuất đạo chỉ ba năm, nhưng những chuyện ác đã làm, bốn mươi tên ác đồ cũng không bằng một nửa của hắn. Người này trong nụ cười giấu đao, sở trường đao pháp “Đoạn Trường Nhất Thập Bát Đao”, người giang hồ xưng là “Tiểu Đoạn Trường”, càng giỏi về mưu lược, âm hiểm tàn độc, chính là Mạnh Hậu Ngọc này.

Thẩm Thái Công hét lớn:

- Hóa ra là người, hôm nay ta phải hàng ma...

Liền trở tay chụp lấy cần câu bên cạnh, thỉnh linh phát hiện cần câu đã không thấy nữa.

Mạnh Hậu Ngọc cười lạnh nói:

- Người muốn hàng ma? Trước tiên bình ma chương của mình rồi hãy nói!

Lúc này phía sau Mạnh Hậu Ngọc có hai người bước ra, một già một trẻ, chính là lão bản và tiểu nhị trong quán rượu này. Mạnh Hậu Ngọc chỉ vào tên tiểu tử kia, cười nói:

- Đây là “Diệu Thủ” Quan Bách Lý, vừa rồi lúc rót rượu, cần câu của tiền bối đã vào tay hắn.

Thẩm Thái Công định thần nhìn lại, chỉ thấy trong tay tiểu tử này đúng là đang cầm cần câu của mình.

- Còn vị này là “Thiên Hạ Đệ Tam Độc” Tư Đồ Vô Hậu, vừa rồi thứ tiền bối uống, chính là “Quân Thả Khử” do Tư Đồ tiên sinh tự mình chế biến. Tiền bối không động thì thôi, một khi động thì được tính phát tác càng nhanh, không say mềm ba ngày thì không tỉnh lại.

Chỉ thấy lão nhân này nào có phải tuổi già sức yếu, hai tay như móc, hai mắt như điện, đang đứng cười lạnh.

Thẩm Thái Công cả giận nói:

- Người làm thế nào bắt ta?

Lập tức muốn đẩy bàn nhảy lên.

Mạnh Hậu Ngọc cười nói:

- Tiền bối đừng nên kích động, nếu ngài cử động, được tính phát tác, e rằng tiền bối không làm gì được nữa đâu.

Thẩm Thái Công mới hơi di động, liền quát lên:

- Người muốn mạng của ta, sao không dám tới lấy?

Mạnh Hậu Ngọc cười lớn nói:

- Nói cho người biết cũng không sao, người chúng ta muốn là Phương Chấn Mi chứ không phải người.

Thẩm Thái Công kỳ quái hỏi:

- Phương Chấn Mi và người có thù oán gì?

Mạnh Hậu Ngọc lạnh lùng nói:

- Không thù cũng không oán. Nhưng chúng ta muốn có Thượng Thanh đồ đã lâu. Hiện nay Thượng Thanh đồ rơi vào tay Liễu Trung Nguyên của Lạc Hà sơn trang, với võ công của Liễu Trung Nguyên, chúng ta muốn đoạt lấy Thượng Thanh đồ cũng không khó, nhưng Phương Chấn Mi lại đang ở Lạc Hà sơn trang. Nếu trong vòng ba ngày chúng ta không hạ thủ, Thượng Thanh đồ sẽ được Liễu Trung Nguyên áp tải đến triều đình. Thượng Thanh đồ có ghi lại nơi chôn giấu hoàng kim châu báu, bọn ta sẽ không để nó rơi vào tay tham quan hôn quân.

Thẩm Thái Công cả giận nói:

- Bảo tàng Thượng Thanh đồ này vốn là quân hưởng do dân chúng khu vực Ký Bắc quyên góp để dẹp sơn tặc giặc Oa, sau đó bởi vì giữa đường bị đạo tặc đánh cướp, quân đội hộ lương và đạo tặc đều chết hết, chỉ còn lại một tên quân sĩ tên là Phùng Thượng Thanh sống sót, mới chôn kho báu về bản đồ. Sau đó y bị sơn tặc bắt giữ, uy hiếp giao ra Thượng Thanh

đồ, may mắn Liễu Trung Nguyên đại hiệp kịp thời tìm đến, giết chết thổ phỉ, nhưng Phùng Thượng Thanh đã bị hành hạ đến gần chết, chỉ để lại Thượng Thanh đồ, sau đó buông tay là đời. Vì vậy tấm bản đồ kia mới được đặt tên là “Thượng Thanh đồ”. Hiện nay Liễu Trung Nguyên muốn dâng Thượng Thanh đồ cho triều đình, đó là đạo lý hiển nhiên. Có Phương Chấn Mi ở Lạc Hà sơn trang, các người đừng hòng lấy được.

Mạnh Hậu Ngọc cười âm hiểm nói:

- Muốn lấy Thượng Thanh Đồ thật không dễ, nhưng nếu Phương Chấn Mi không nhúng tay vào chuyện này, vậy thì lại hết sức dễ dàng.

Thẩm Thái Công cười lạnh nói:

- Muốn Phương Chấn Mi mặc kệ chính nghĩa giang hồ, quả là mộng tưởng.

Mạnh Hậu Ngọc cũng cười lạnh nói:

- Hiện giờ tính mạng của người ở trong tay bọn ta, chỉ có hai con đường để đi.

Thẩm Thái Công hừ lạnh nói:

- Người nói xem!

Mạnh Hậu Ngọc nói:

- Ta biết rõ giang hồ hiệp đạo các người nhất ngôn cửu đỉnh, một lời đáng giá ngàn vàng. Chỉ cần người đồng ý khuyên Phương Chấn Mi không nhúng tay vào chuyện này, với một câu nói, ta sẽ lập tức thả người, hơn nữa sau khi thành công, sẽ dâng tặng năm ngàn lượng hoàng kim để bày tỏ tâm ý.

Thẩm Thái Công nói:

- Ha ha.

Mạnh Hậu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Ha ha là ý gì?

Thẩm Thái Công nói:

- Ha ha nghĩa là ta nhìn thấy một kẻ khờ khạo vô tri.

Mạnh Hậu Ngọc cười lạnh nói:

- Được. Con đường này người không đi, vậy còn một con đường khác. Con đường này chúng ta đi thay người, người không cần phải đi. Chúng ta sẽ giam người lại, nếu Phương Chấn Mi dám nhúng tay vào chuyện này, chúng ta sẽ làm thịt người. Họ Phương xưa nay coi trọng nghĩa khí, hẳn là sẽ không nhẫn tâm nhìn thấy...

Thẩm Thái Công cả giận nói:

- Nói bậy! Người cho rằng Phương Chấn Mi sẽ vì ta mà vứt bỏ Thượng Thanh đồ, để nó rơi vào tay đám cầu đồ các người, để đạo tặc mặc sức hoành hành?

Mạnh Hậu Ngọc cười hà hà nói:

- Nếu chỉ có người, chúng ta còn chưa chắc Phương Chấn Mi có đồng ý hay không, nhưng nếu chúng ta bắt cả đồng bạn sinh tử của hắn là đại hiệp Ngã Thị Thùy, Phương Chấn Mi không đáp ứng mới là chuyện lạ.

Thẩm Thái Công nói:

- Được! Ta đánh chết người trước!

Y đột nhiên phi thân lên, song chưởng đánh ra.

Thẩm Thái Công nhảy lên không, thanh thể kinh người, nhưng khi tới giữa không trung, chợt cảm thấy tầm mắt mờ màng, toàn thân mềm nũn, kình lực đánh ra đã giảm đi hơn nửa.

Mạnh Hậu Ngọc áo trắng nhoáng một cái, cũng phi thân lên, kêu lớn:

- Bắt sống!

Sau lưng Thẩm Thái Công bỗng có tiếng đao sắc xé gió, y lập tức xoay người, trông thấy ba thanh kim đao nhắm đầu chém xuống.

Thẩm Thái Công hét lớn, xuất chiêu đẩy lui ba người. Bóng người chớp lóe, chỉ nghe tiếng bàn lật ghế ngã không dứt bên tai, thực khách trong tiệm lại ào ào rút bình khí ra.

Mạnh Hậu Ngọc cười lớn nói:

- Bọn họ là Thường Sơn Tam Tiên, Tề Môn Tam Đao, Ngôn Gia Tứ Quái và Thiên Địa Song Vong. Có bọn họ ở đây, người còn muốn trốn sao? Thượng Thanh Đồ có thể thoát khỏi tay chúng ta sao?

Thẩm Thái Công rống giận, liên tiếp lộn người bảy tám cái, tránh khỏi chín roi sáu đao, trước mặt bỗng có một tấm lưới lớn chụp thẳng xuống. Thẩm Thái Công lại hét lớn một tiếng, giống như một bước lên mây, cá chép hóa rồng, thoát ra khỏi tấm lưới. Đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, bốn tên đại hán âm trầm lạnh lẽo chặn ở trước đường, bóng quyền như núi, chính là “Ngôn gia Cường thi quyền”.

Thẩm Thái Công quát lên:

- Cản ta sẽ chết!

Y liên tiếp đánh ra bảy chỉ mười tám chiêu, hai chân cũng liên tục đá ra hai mươi sáu cước, ép lui ba người. Bỗng nhiên trước mắt hoa lên,

sau lưng trúng phải một quyền, huyết khí quay cuồng, lại mượn lực một kích này xông ra ngoài tiệm.

Thẩm Thái Công vừa lướt ra ngoài tiệm, lập tức phun một ngụm máu tươi, toàn thân tê dại, nhưng vẫn cười quái gở nói:

- Mạnh Hậu Ngọc, lão tử ra khỏi tiệm rồi, người chính là... chính là... cháu... ha ha ha ha... cháu trai... ha ha...

Mới cười được mấy tiếng, lại không chống đỡ được nữa, say bất tỉnh trên đất.

Thường Sơn Tam Tiên, Tề Môn Tam Dao, Ngôn Gia Tứ Quái, Thiên Địa Song Vồng đều lướt ra ngoài tiệm, vây quanh Thẩm Thái Công đang bất tỉnh. Mạnh hậu Ngọc xanh mặt, cắn hận nói:

- Lão bất tử, nếu không phải người còn có tác dụng, hôm nay chính là ngày giỗ của người rồi!

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 2 – Ngã Thị Thùy Trúng Độc Trong Độc Có Độc

Trong số danh hiệp tại Giang Nam, đương nhiên Phương Chấn Mi là người nho nhã ôn hòa nhất, Thẩm Thái Công là kẻ khiến người ta nhức đầu nhất, nhưng người dũng mãnh trọng nghĩa nhất, có thể xem là đại hiệp Ngã Thị Thùy.

Đại hiệp Ngã Thị Thùy này, tính tình thẳng thắn và cương trực, võ công khiến người ta khó chống đỡ nhất. Người khác luyện một chiêu “Hắc Hồ Thâu Tâm”, hãn cũng đồng dạng luyện “Hắc Hồ Thâu Tâm”, nhưng so với người khác lại nhanh hơn gấp mười lần! Nhẹ hơn gấp mười lần! Ác hơn gấp mười lần!

Ba thứ vượt trội như vậy, chẳng khác nào khiến kẻ địch chết nhanh hơn gấp mười lần! Đại hiệp Ngã Thị Thùy này cả đời trải qua mấy trăm trận chiến, chưa từng bội phục người nào, nhưng vì trận chiến giữa Trường Tiểu bang và Thí Kiếm sơn trang, Ngã Thị Thùy quen biết Phương Chấn Mi, lại bội phục sát đất, trở thành tri giao.

Lúc này Ngã Thị Thùy mặc áo đen quần đen, đang nhàn nhã đi dạo trên đường Trường An.

Trường An là một tòa thành phức tạp, xinh đẹp và an tĩnh, những đóa hoa kia, những cơn gió mùa xuân kia, tiếng cười của những đứa trẻ, cùng với cảnh tượng đám người vội vã, đều khiến thành Trường An càng thêm mỹ lệ. Còn có các thiếu nữ của thành Trường An, đang từ trong màn thêu lén lút nhìn ra con đường náo nhiệt này, Ngã Thị Thùy rất chú ý đến những điều này.

Dù sao vị danh hiệp nổi tiếng võ lâm này vẫn còn trẻ tuổi.

Trong lòng hẳn thầm nghĩ, thành Trường An thật là xinh đẹp.

Nhưng lại cứ xảy ra những chuyện không đẹp chút nào.

Đám người đột nhiên bu lại, một lão nhân bị đánh ngã xuống đất, một cô bé đang khóc gọi “gia gia”, bên cạnh có ba người đang đứng vênh váo tự đắc, chính giữa là một người mặc áo gấm, nói với giọng quái gở:

- Nhìn thấy chưa? Tiền của “Kim Mao Thái Tuế” Vương Gia Tích ta, kẻ nào dám thiếu? Ta mặc kệ người có buôn bán hay không, quá thời hạn mà không giao tiền, lão tử đánh!

Giống như thường ngày, dòng máu đang yên tĩnh của Ngã Thị Thùy đột nhiên sôi trào, đang muốn bước ra, chợt nghe một thanh niên quát lên:

- Thái Tuế Vương, người ra tay với người già, đúng là quá...

Vương Gia Tích liếc mắt sang, cũng không lên tiếng, dùng một chiêu “Quý Vương Trảm Yêu” đánh thẳng vào huyệt thái dương bên phải của thiếu niên kia.

Thanh niên kia dùng một chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” gạt văng thế công, lại phản kích một chiêu, hóa ra cũng là người luyện võ.

Vương Gia Tích dùng thế “Thoát Bào Nhượng Vị” tránh khỏi công kích, lại thu quyền, chấp tay cười nói:

- Thì ra huynh đài là cao nhân, đã đắc tội, không biết cao tính đại danh của huynh đài là gì?

Thanh niên kia không ngờ Vương Gia Tích lại khách khí như vậy, không kìm được ngẩn ra, cũng ôm quyền nói:

- Tại hạ Tống...

Đột nhiên hai người bên cạnh Vương Gia Tích đồng thời lướt ra, kẹp lấy hai tay thanh niên kia. Kim Mao Thái Tuế cũng lướt nhanh đến, một quyền đánh vào bụng đối phương. Thanh niên kia kêu thảm một tiếng, đau tận xương tủy. Kim Mao Thái Tuế lại tung ra một quyền, đánh cho thanh niên kia khuỵu người xuống. Hắn cực kỳ đắc ý, cười quái gở nói:

- Nhìn thấy chưa, kẻ nào dám vô lễ với Kim Mao Thái Tuế! Thành Trường An chính là của Vương thái tuế ta...

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Tên nào đang khoác lác thế!

Sắc mặt Kim Mao Thái Tuế phát xanh, cả giận nói:

- Người là ai?

Chỉ thấy một thanh niên áo đen đi vào, lạnh lùng nói:

- Ngã Thị Thù (ta là ai).

Kim Mao Thái Tuế nghe vẫn không hiểu, hỏi:

- Người bảo người là ai?

Ngã Thị Thù vẫn lạnh lùng nói:

- Ta nói Ngã Thị Thù.

Câu này tổng cộng có năm chữ, lúc nói đến chữ thứ ba, hai người khổng chế thanh niên bị đánh đến mức ngồi bệt xuống kia, xương cánh tay đồng loạt bị bẻ gãy, Kim Mao Thái Tuế cũng nhanh như chớp bị đánh một quyền đến chảy máu võ mặt.

Ngã Thị Thùy phúi phúi tay, vẫn lạnh lùng nói:

- Một quyền này là để cho người biết, thành Trường An không phải của Kim Mao Thái Tuế người.

Nói đến đây, lại vung một quyền đánh vào cằm Kim Mao Thái Tuế, đồng thời nói:

- Một quyền này là bảo người sau này đổi thành họ Tống, để xin lỗi vị huynh đài này. Hiện giờ người còn lại hai cái răng cửa, nếu như người dám không đổi họ xin lỗi, quyền thứ ba của ta sẽ không cho người cả cơ hội ăn cơm.

Vừa nói vừa nắm tay lại.

Kim Mao Thái Tuế ôm mặt, đau đớn kêu lên:

- Đừng đừng đừng... đừng đừng đánh, ta đổi họ, ta đổi...

Ngã Thị Thùy chính là Ngã Thị Thùy.

Đột nhiên từ trong đám người có tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, một thiếu niên áo trắng vẻ mặt tươi cười bước ra, vái chào Ngã Thị Thùy nói:

- Đại hiệp Ngã Thị Thùy, danh bất hư truyền.

Ngã Thị Thùy xoay người bước đi.

Thiếu niên áo trắng bước nhanh đến, kêu lên:

- Đại hiệp xin dừng bước!

Ngã Thị Thùy vẫn đi tới, đồng thời nói:

- Nếu người muốn kết giao với ta, hoặc là muốn ta làm việc, vậy thì quên đi!

Thiếu niên áo trắng cười nói:

- Nhưng nếu là Phương đại hiệp bảo ta tới nói với ngài mấy câu thì sao?

Ngã Thị Thùy chợt dừng bước, quay đầu nói:

- Người nói là thần tài?

Bởi vì Phương Chấn Mi luôn thích docks túi tiếp tế bằng hữu, cho nên tri giao đều gọi hắn là “Thần tài”.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Đúng vậy.

Khuôn mặt căng thẳng của Ngã Thị Thùy lập tức buông lỏng, giống như gió xuân thổi sương lạnh thành khe suối nhỏ:

- Được.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Xin phiền đại hiệp đến nhà trọ Vân Lai một chuyến. Phương đại hiệp dặn ta trước tiên mời đại hiệp ăn một bữa ngon, sau đó y sẽ tới, hơn nữa có chuyện quan trọng muốn phiền đại hiệp đích thân đi một chuyến.

Ngã Thị Thùy hỏi:

- Là Phương Chấn Mi muốn người mời ta ăn một bữa?

Thiếu niên áo trắng cười nói:

- Đúng vậy, Phương đại hiệp nói là phải làm phiền ngài, vô cùng xấu hổ, dĩ nhiên nên làm chủ nhà mời khách.

Ngã Thị Thùy gật đầu hỏi:

- Nhà trọ Vân Lai ở đâu?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ở ngay phía trước.

Đi vào nhà trọ Vân Lai, chỉ thấy hơn mười thực khách ở bên trong đang thoải mái cười nói. Ngã Thị Thùy đi vào, chọn một vị trí dựa vào bên trong, cùng thiếu niên áo trắng ngồi xuống. Lão chủ quầy lập tức bảo tiểu nhị kia bưng một bầu rượu lên.

Thiếu niên áo trắng rót đầy một ly rượu cho Ngã Thị Thùy, cười nói:

- Đại hiệp uống rượu trước, món ăn sẽ mang lên.

Ngã Thị Thùy lạnh lùng hỏi:

- Người đâu?

Thiếu niên áo trắng cười nói:

- Phương đại hiệp sẽ đến.

Ngã Thị Thùy giơ ly uống một hơi cạn sạch, hỏi:

- Người không uống sao?

Sắc mặt thiếu niên áo trắng không đổi, lại đứng dậy rót rượu cho Ngã Thị Thùy, cười nói:

- Tại hạ tửu lượng không tốt.

Ngã Thị Thùy lại uống một hơi cạn sạch, đột nhiên cười lạnh nói:

- Chỉ sợ không phải tửu lượng, mà là trong rượu có độc!

Sắc mặt thiếu niên áo trắng khẽ biến, nói:

- Sao đại hiệp lại nói như vậy?

Ngã Thị Thùy cười lạnh nói:

- Trong rượu có Quân Thả Khử, là thuốc mê của Hạ Tam Lạm, người tưởng ta không biết sao?

Thiếu niên áo trắng vẫn cười nói:

- Là Phương đại hiệp nhờ ta tới liên hệ với đại hiệp, không ngờ đại hiệp lại là người không phân rõ phải trái như vậy.

Ngã Thị Thùy cười một tiếng nói:

- Người sai rồi.

Thiếu niên áo trắng ngạc nhiên nói:

- Há?

Ngã Thị Thùy nói từng chữ từng câu:

- Nếu Phương Chấn Mi muốn nhờ ta làm việc, sẽ tự mình nói rõ với ta. Trước tiên mời khách một bữa rồi mới nói rõ dụng ý, Phương tài thần tuyệt đối không làm như vậy.

Thiếu niên áo trắng thiếu chút nữa cười không nổi, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười giả tạo, nói:

- Đáng tiếc người vẫn uống hai ly rượu rồi.

Ngã Thị Thùy chột há mồm, phun ra một ngụm rượu bắn thẳng đến Mạnh Hậu Ngọc, đồng thời nói:

- Rượu này ta còn uống sao?

Mạnh Hậu Ngọc cũng không cười nổi nữa, áo trắng phất một cái, nhảy lên cao, tránh khỏi ngụm rượu. Ngã Thị Thùy vừa thấy Mạnh Hậu Ngọc nhẹ nhàng tránh né, liền kinh ngạc nói:

- Thân pháp “Trường Thiên Nhất Hạc”, người có quan hệ gì với “Trường Thiên Nhất Hạc, Vô Ác Bất Tác” Viên Tiểu Tinh?

Mạnh Hậu Ngọc đứng thẳng trên xà nhà, lại cười nói:

- Chính là gia sư. Ta là “Tiểu Đoạn Trường” Mạnh Hậu Ngọc.

Ngã Thị Thùy cả giận nói:

- Thì ra là tên bại hoại người!

Mạnh Hậu Ngọc cười nói:

- Đáng tiếc lần này đại hiệp lại rơi vào trong tay bại hoại.

Ngã Thị Thùy giận tím mặt, đẩy bàn đứng dậy, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, tay chân tê dại, liền quát lên:

- Người hạ độc ở đâu?

Mạnh Hậu Ngọc cười lớn nói:

- Đối phó với đại hiệp Ngã Thị Thùy không dễ như Thẩm Thái Công, chúng ta đã sớm đề phòng người nhìn thấu, ngoại trừ hạ độc trong rượu, còn rải Tam Bộ Kê Minh tán lên ghế ngồi của người...

Ngã Thị Thùy gằm lớn, một chưởng đánh vỡ ghế gỗ, khiến mảnh gỗ bay tứ tung. Mạnh Hậu Ngọc đắc ý cười nói:

- Ta nghĩ các hạ nhất định biết Tam Bộ Kê Minh tán có thể xâm nhập ở mọi nơi, cho dù dính một chút trên da, cũng sẽ từ đó đi vào trong cơ thể. Bất cứ người nào đi ra ba bước đều phải ngã xuống, không đến ngày hôm sau gà gáy ba lần thì tuyệt đối không dậy nổi. Thủ pháp dùng độc của “Thiên Hạ Đệ Tam Độc” Tư Đồ Vô Hậu thế nào? Chẳng trách ngay cả “Thiên Hạ Đệ Nhị Độc” cũng từng bị Tư Đồ tiên sinh hạ độc một lần, gần như nửa sống nửa chết... ha ha...

“Chưởng quỹ” của nhà trọ Vân Lai kia cũng cười lên, nói:

- Đại hiệp Ngã Thị Thùy, nếu như người đi ra ba bước, vậy phải đổi thành đại cầu hùng rồi, ha ha...

Ngã Thị Thùy rống giận:

- Nói khoác!

Người bỗng như mũi tên bắn ra, bóng đen lóe lên, đánh thẳng tới “Thiên Hạ Đệ Tam Độc” Tư Đồ Vô Hậu.

Ngã Thị Thùy đột nhiên nổi loạn, thanh thế kinh người. Tư Đồ Vô Hậu trong lòng phát lạnh, lập tức giơ tay ném ra một nắm Mê Hồn sa, đồng thời lui nhanh về phía sau.

Ngã Thị Thùy ở giữa không trung, chợt thấy toàn thân mềm nhũn, tốc độ đã chậm đi một nửa.

Nhưng cho dù thân pháp của chậm đi một nửa, tốc độ vẫn kinh người, chỉ nghe Ngã Thị Thùy giữa không trung hét lớn một tiếng:

- Tên cầu đồ người, ta đánh chết người trước!

Hắn lại không né tránh Mê Hồn sa kia, vẫn xông thẳng tới. Tư Đồ Vô Hậu vừa mới đứng vững, chợt thấy Ngã Thị Thùy khéo mắt muốn nứt đã xông đến trước mặt, sợ đến mức kêu lên một tiếng, bay ngược ra ngoài một trượng.

Thân hình của hắn vừa động, Ngã Thị Thùy đã phát động.

Ngã Thị Thùy đánh một quyền vào Tư Đồ Vô Hậu.

Tư Đồ Vô Hậu muốn chống đỡ, nhưng quyền của Ngã Thị Thùy còn nhanh gấp mười lần so với tưởng tượng của hắn, đã đến gần mặt. Tư Đồ Vô Hậu muốn tránh sang bên cạnh, nhưng lại phát hiện một quyền này của Ngã Thị Thùy đã che kín tất cả đường lui của hắn.

Tư Đồ Vô Hậu sợ đến mức hồn bay phách lạc, trông thấy nắm tay của Ngã Thị Thùy tiếp cận, lớn lên, bành trướng. Sau một tiếng “bình”, thân hình hắn bay ra ngoài, người chưa ngã xuống đất thì đã đứt hơi.

Cùng lúc này, tám cánh tay của Ngôn Gia Tứ Quái đã kiềm chế khớp xương quanh người Ngã Thị Thùy. Chợt nghe Ngã Thị Thùy rống to một tiếng, ngói nhà đổ xuống, hắn lại lộn người một cái, làm cho Ngôn Gia Tứ Quái đều ngã ra ngoài.

Ngã Thị Thùy thần uy như vậy, khiến Thường Sơn Tam Tiên đang xông đến gần sợ đến ngăn người. Tề Môn Tam Đao lập tức lấy kim đao ra. Mạnh Hậu Ngọc bỗng quát lên:

- Phải bắt sống!

Hắn lại xoay người lạnh lùng nói với Ngã Thị Thùy:

- Người lại có thể ba bước không ngã!

Ngã Thị Thùy vừa thấy Mạnh Hậu Ngọc, giận dữ hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, nhưng bước chân loạng choạng, xuất quyền vô lực, gần như trượt ngã. Tam Bộ Kê Minh Tán cộng thêm Mê Hồn sa, Ngã Thị Thùy đến bây giờ còn chưa ngã, đã đủ khiến Mạnh Hậu Ngọc rét run. Mạnh Hậu Ngọc cười lạnh một tiếng, thân hình di động, tránh khỏi một quyền. Ngay khi Ngã Thị Thùy trượt ngã, Mạnh Hậu Ngọc đã lắc mình đến, phong tỏa ba yếu huyệt lớn của Ngã Thị Thùy.

Hay cho Ngã Thị Thùy, lại bật hơi cao giọng, lập tức phá giải huyệt đạo bị phong tỏa. Hắc gầm lên một tiếng, lật người ngã ra, liên tiếp tránh khỏi ba đao ba chưởng, sau đó một chưởng đánh vỡ cửa tiệm, định xông ra ngoài. Đột nhiên có một người áo xám xông đến trước mặt, thân hình nhanh đến mức không nhìn thấy rõ, chỉ nghe tiếng cánh hạc mở ra.

Ngã Thị Thùy hét lớn, đánh ra một quyền. Người nọ trở tay ngăn cản, “bình” một tiếng, một chưởng đánh vào ngực Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy phun ra một ngụm máu, bị đẩy lui bảy tám bước, ngã vào trong tiệm, lập tức có hai tấm lưới lớn chụp xuống người. “Tiểu Đoạn Trường” Mạnh Hậu Ngọc và “Diệu Thủ” Quan Bách Lý đồng thời lướt ra, liên tiếp phong tỏa mười hai yếu huyệt trên người Ngã Thị Thùy.

Thiên Địa Song Vong cũng đồng thời từ trên xà nhà nhảy xuống, trói Ngã Thị Thùy lại. Ngã Thị Thùy cuối cùng đã bị bắt.

Mạnh Hậu Ngọc cung kính vái chào lão nhân áo xám kia, nói:

- Bái kiến sư phụ!

Nụ cười trên mặt thường ngày đã biến mất, đổi thành vẻ trang trọng.

Người áo xám kia hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhiều người như vậy bày kế ám toán mà không bắt được hắc, còn dám nhắm vào Thượng Thanh đồ sao?

Mạnh Hậu Ngọc xấu hổ nói:

- Đệ tử đáng chết, đã quá sơ ý.

Người áo xám cười lạnh nói:

- Bây giờ các người thử đi bắt Phương Chấn Mi trước, dù sao con tin ở trong tay chúng ta, hắc cũng không dám làm gì. Còn nữa, ta đã mời Tái Ngoại Song Mạnh tới, có hai người bọn họ ở đây, họ Thẩm kia và Ngã Thị Thù này có chấp cánh cũng không bay được. Các người đi đi!

Mạnh Hậu Ngọc khom người nói:

- Tuân lệnh!

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 3 – Mạnh Hạo Ngọc Sắp Đặt Thiên La Địa Vĩng

Lúc Ngã Thị Thùy tỉnh lại, còn tưởng rằng mình chưa tỉnh, bởi vì trước mắt là một mảng tối đen, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt từ một cửa sổ nhỏ rọi vào. Cửa sổ nhỏ này chỉ khoảng bằng cái đĩa, thay vì nói là cửa sổ, không bằng nói là lỗ thông gió. Trong mũi chỉ ngửi được mùi hôi. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, trời cũng giống như rất gần, hơn nữa khí lạnh bức người. Ngã Thị Thùy gần như cho rằng mình đang ở trong địa phủ.

Nhưng cho dù là trong âm phủ, Ngã Thị Thùy cũng muốn gọi Diêm Vương gia ra đánh cho một trận, bởi vì hiện giờ hãn quả thật đầy bụng oán khí. Lúc hãn tức giận, muốn làm chuyện gì thì ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không ngăn được.

Hãn vừa đứng lên, muốn xông ra phía trước, chợt thấy cổ tay cổ chân vừa ngứa vừa tê, hơn nữa khí lạnh xâm nhập vào tim phổi, không di chuyển được một bước nào.

Lúc này Ngã Thị Thùy mới phát hiện, cổ tay và cổ chân hãn đang bị cột vào hai chiếc vòng sắt hình dáng rất kỳ quái, cắm thẳng vào trong tường đá. Những khóa sắt bình thường, chỉ cần Ngã Thị Thùy vận lực thì không gãy cũng cong. Nhưng bốn chiếc vòng sắt này không biết làm bằng thứ gì, Ngã Thị Thùy vừa vận lực, khóa sắt liền có khí lạnh xâm nhập vào kinh mạch, công lực hoàn toàn tiêu tan, cũng không tụ lực được.

Ngã Thị Thùy vừa tức vừa giận, vẫn không chịu phục, cố gắng vận khí, toàn lực xông về phía trước.

Nhưng không vận lực còn đỡ, vừa vận lực thì lập tức cảm thấy khí lạnh công tâm, chân khí rẽ nhánh, nội lực đánh ngược về đan điền, thiếu chút nữa thì không thu khí được.

Chợt nghe trong bóng tối bên cạnh có một giọng lười nhác cất lên:

- Thằng nhóc, ta thấy ngươi nên bỏ đi. Nếu như ngươi có thể thoát được khóa sắt, Thẩm Thái Công ta còn ở chỗ này sao!

Ngã Thị Thùy vừa mừng vừa kinh, nói:

- Lão bất tử, ông cũng ở đây sao?

Thẩm Thái Công bực bội nói:

- Đúng vậy, ở đây tán gẫu với ngươi.

Ngã Thị Thùy nói:

- Ông cũng bị nhốt sao?

Thẩm Thái Công thở dài nói:

- Đương nhiên không có ưu đãi.

Lại nói tiếp:

- Nhưng có thằng nhóc ngươi làm bạn với lão nhân gia ta trước lúc lâm chung, còn xem như không tệ.

Ngã Thị Thùy không lên tiếng, đứng trong bóng tối yên tĩnh một lúc, sau đó hỏi:

- Ông bị ai bắt tới?

Thẩm Thái Công than thở:

- Cháu trai của ta.

Ngã Thị Thùy ngạc nhiên nói:

- Cháu trai?

Thẩm Thái Công nói:

- Mạnh Hậu Ngọc. Hắn bỏ Quân Thả Khử vào trong rượu, lại nói nếu ta có thể xông ra khỏi tiệm, hẳn chính là cháu trai của ta. Ta đã xông ra, nếu bây giờ nhìn thấy hắn, nhất định sẽ gọi hắn là cháu trai, hắn có bản lĩnh thì tới giết gia gia của hắn.

Ngã Thị Thùy cười nói:

- Bỏ đi, mạng của ông, ta thấy người ta còn không thèm lấy.

Thẩm Thái Công nghiêm mặt nói:

- Ta lo lắng chính là chuyện này, thứ bọn chúng muốn là Thượng Thanh đồ, cùng với mạng của Phương Chấn Mi.

Ngã Thị Thùy nhảy dựng lên, vừa mới dùng sức, lại bị sắt lạnh chấn ngã, thở dốc một hơi, liền hỏi:

- Làm sao ông biết?

Thẩm Thái Công kể lại toàn bộ những lời của Mạnh Hậu Ngọc lúc bắt y cho Ngã Thị Thùy nghe, lại nói:

- Thứ bọn chúng muốn là Thượng Thanh đồ, mà Thượng Thanh đồ đang ở Lạc Hà sơn trang, trong vòng ba ngày sẽ được đưa đến quan phủ. Chỉ cần Phương Chấn Mi ở bên cạnh Liễu Trung Nguyên, bọn chúng muốn đoạt Thượng Thanh đồ nào phải chuyện dễ? Mà muốn thần tài không nhúng tay vào chuyện này thì càng khó hơn. Cho nên hiện giờ chúng ta đã

trở thành con tin của Mạnh Hậu Ngọc, để uy hiếp Phương Chấn Mi giao Thượng Thanh đồ cho bọn chúng.

Ngã Thị Thùy vội hỏi:

- Chúng ta đã hôn mê bao lâu rồi?

Thẩm Thái Công nói:

- Khoảng một ngày một đêm.

Ngã Thị Thùy giậm chân nói:

- Chỉ sợ bọn chúng đã ra tay với thần tài rồi.

Thẩm Thái Công nói:

- Ta nghĩ dựa vào đám người Mạnh Hậu Ngọc, Thường Sơn Tam Tiên, Ngôn Gia Tứ Quái, Tề Môn Tam Dao, Thiên Địa Song Vồng, còn không làm khó được thần tài. Có sợ thì chỉ sợ thần tài không thể ứng phó được nếu bọn chúng đem hai ta ra làm con tin.

Ngã Thị Thùy than thở:

- Ông có điều không biết, bọn chúng chẳng hề đáng sợ, người đáng sợ là sư phụ của Mạnh Hậu Ngọc, hẳn đã xuất động rồi. Nếu không phải hẳn thừa cơ ra tay, chỉ bằng bọn chúng còn không bắt được ta.

Thẩm Thái Công động dung hỏi:

- Ai là sư phụ của Mạnh Hậu Ngọc?

Ngã Thị Thùy đáp:

- Viên Tiểu Tinh.

Thẩm Thái Công đột ngột đứng lên, lại bị sắt lạnh chấn ngã, nói:

- “Trường Thiên Nhất Hạc, Vô Ác Bất Tác” Viên Tiểu Tinh?

Ngã Thị Thùy nói:

- Đúng vậy.

Thẩm Thái Công giậm chân thở dài nói:

- Nếu là Viên Tiểu Tinh thì e rằng hỏng rồi. Khinh công của Phương Chấn Mi siêu việt thiên hạ, nhưng “Trường Thiên Nhất Hạc Triển Sí đại pháp” của Viên Tiểu Tinh, ba mươi năm trước đã không người nào nhanh hơn được hẳn. Võ công của Phương Chấn Mi thiên biến vạn hóa, đến nay vẫn không biết được ai truyền thụ, nhưng “Tiểu Thiên Tinh Thần chưởng” của Viên Tiểu Tinh, từ khi xuất đạo đến nay đã đánh bại vô số kẻ địch, chưa từng thất bại. Phương Chấn Mi gặp phải hẳn, bất kể ai thắng ai bại, đây nhất định là trận chiến trăm năm khó gặp trong võ lâm.

Gương mặt Ngã Thị Thùy căng thẳng:

- Nhưng chúng ta lại bị nhốt ở đây.

Thẩm Thái Công than thở:

- Hiện giờ không biết Phương Chấn Mi thế nào rồi?

Ngã Thị Thùy đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Nhưng theo ta biết, trong thiên hạ này người có thể đâm sau lưng hẳn một đạo, e rằng còn chưa sinh ra đâu.

- Sinh ra rồi!

Trong một góc nhỏ tại một thôn nhỏ thuộc thành Trường An, vài nông dân vừa chất phác vừa hiền lành đang vây quanh một đồng rơm rạ, đồng loạt phát ra tiếng hoan hô. Trong mấy nông dân này, có một người là lão nhân, cầm tẩu thuốc dài, trên tẩu thuốc lửa đỏ lập lòe, một người là thanh niên thật thà phúc hậu, còn có một phụ nữ mặc quần áo màu xanh, có lẽ là con dâu của lão nhân kia, ngoài ra còn có một đứa trẻ búi tóc khoảng mười hai mười ba tuổi, có lẽ là đệ đệ của thanh niên kia, con trai thứ hai của lão nhân.

Bọn họ vây quanh chuồng nhỏ này, khẩn trương quan sát.

- Sinh, sinh ra rồi!

Một con trâu cái đang giãy giụa trên đồng rơm rạ, chảy một chút máu. Một con trâu nhỏ đang cố gắng ra đời.

Trâu cái sinh trâu nhỏ, đối với nhà nông là chuyện vui mừng biết bao. Sau khi trâu nhỏ lớn lên, có thể giúp đỡ được bao nhiêu mùa màng. Hoàng hôn dần thành hình trên bầu trời lam nhạt, vài khóm mây mù ở phía xa. Bất kỳ sinh mệnh nào sinh ra đều nên là chuyện vui sướng.

Bọn họ ở trong chuồng cỏ bên ngoài nhà lá, lòng đầy lo âu, thương tiếc và vui sướng nhìn con trâu cái kia, đang đau đớn mà vui vẻ sinh ra thế hệ sau.

Một người áo trắng vóc dáng thon dài, không nhiễm bụi trần, tự nhiên thoải mái đi dạo giữa nông thôn.

Cuối cùng hắn dừng lại bên cạnh cây trúc đung đưa, khéo môi nở một nụ cười hờ hững nhưng thân thiết, nhìn con trâu vừa sinh trong chuồng cỏ và đám người thiện lương ngoài chuồng. Ánh mắt của hắn đầy ý cười, yêu thích và lạnh lợi. Mây kiếm giống như khói bếp nơi xa, xông thẳng vào tầng mây, mà không uy hiếp đến vạn vật thế gian, chỉ trở thành một màn phong cảnh.

Hắn đứng bên cạnh cây trúc, giống như hắn chính là trúc.

Trúc lung lay, gió nhẹ đưa, áo trắng phất phơ.

Nếu so sánh Mạnh Hạo Ngọc với hắn, giống như một người bề ngoài phóng khoáng, còn một người bản thân chính là phóng khoáng, phóng khoáng giống như tên của hắn.

Nhưng tên của hắn đương nhiên không phải “phóng khoáng”, hắn tên là Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi nhìn mấy người này vất vả một ngày, vui sướng vì sinh mệnh nhỏ nhỏ kia sinh ra, trong lòng hắn cũng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Nông thôn giản dị biết bao! Người dân thật thà biết bao!

Trời đất giống như đều vui sướng vì sự ra đời của sinh mệnh nhỏ này.

Trường An mỹ lệ.

Đáng tiếc sự vật mỹ lệ thường không được lâu dài. Khi Trường An xinh đẹp nhất, thường có rất nhiều chuyện không đẹp đến quấy rầy nó.

Giống như hiện giờ, có ba người vừa lúc đi qua, giống như bị trận náo nhiệt này thu hút, cũng ghé đầu tới xem một chút. Ba đại hán này lưng đeo đao lớn, giống như sơn tặc. Một người trong đó nhìn thử, lớn hống kêu lên:

- Ta tưởng cái gì, hóa ra là một con trâu cái hơi thối như vậy, cũng học người ta sinh con, ha ha ha ha...

Một người khác càng lớn giọng:

- Mấy tên quê mùa, nhìn cái gì! Ta thấy không bằng làm thịt con trâu cái này, cho bọn ta ăn trên đường đi!

Thanh niên thôn quê kia giận dữ nhìn ba người, nói:

- Sao các người lại nói như vậy...

Còn chưa nói xong, đại hán lên tiếng đầu tiên bồng vung quyền, thanh niên kia còn không thấy rõ đối phương dùng quyền trái hay quyền phải đã ngã xuống đất! Thiếu phụ kia kinh hãi kêu lên một tiếng, khóc lóc đỡ hán dậy.

Thiếu niên kia muốn xông tới, nhưng lão nhân lại giữ hán lại, run giọng nói:

- Đại gia... đứa nhỏ trẻ người non dạ... đắc tội với các vị... xin các vị tha thứ... bỏ qua...

Đại hán đánh người kia cười gằn nói:

- Hán dám cãi lại, đáng đánh.

Còn có một đại hán vẫn không lên tiếng, lúc này bỗng nói:

- Nó sinh nở cực khổ như vậy, để ta chém nó một đao đi!

Dứt lời liền rút đao, vung đao, chém xuống.

Thiếu niên kia vừa thấy cảnh này, liền liều mạng giãy ra khỏi tay cha mình, nhào đến trước trâu cái, khóc lóc kêu lên:

- Đừng giết trâu già của ta!

Đao của đại hán kia dừng lại giữa không trung, quát lớn:

- Cút ra! Ta chỉ làm thịt trâu nhỏ của nó để đại gia nướng ăn trên đường.

Thiếu niên kia kéo tay áo đại hán, đau xót nói:

- Không được, đại thúc, trâu nhỏ chết, trâu cái sẽ thương tâm.

Đại hán kia cười gằn nói:

- Được rồi, vậy người thay trâu chết đi!

Đao chém xuống, nhắm thẳng vào cánh tay thiếu niên.

Trông thấy thiếu niên này sắp máu nhuộm đường trường, lão nhân, thanh niên và thiếu phụ kia đều gào lớn một tiếng. Mà ngay lúc này, thanh đao kia đột nhiên dừng lại giữa không trung, bởi vì nó đã chém vào một thứ.

Nó chém vào giữa hai ngón tay.

Hai ngón trở và giữa của Phương Chấn Mi.

Đại hán kia giận dữ quát lên:

- Bọn quê mùa muốn chết!

Hắn rút đao một cái, nhưng đao lại không động chút nào. Đại hán kia quả thật không dám tin vào mắt mình, lại toàn lực rút đao, nhưng đao vẫn không nhúc nhích.

Hai tên đại hán còn lại thấy tình thế không ổn, đồng thời rút đao, đao phong xé gió, uy vũ có tiếng, chém thẳng vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi không cử động.

Đột nhiên ba tên đại hán đồng thời bay lên, ngã ra ngoài một trượng, nhất thời không bò dậy nổi.

Lão nhân, thanh niên, thiếu phụ và thiếu niên kia đều sợ đến trợn mắt há mồm, nói không nên lời. Phương Chấn Mi vái chào thật sâu, mỉm cười

nói:

- Lão trưởng bị hoảng sợ rồi.

Lão nhân kia giống như vừa tỉnh khỏi mộng, liên tục vái chào, gần như quỳ xuống, nói:

- Đa tạ công tử cứu mạng...

Phương Chấn Mi vội vàng đỡ dậy.

Ba tên đại hán kia ngã xuống đất, liền biết gặp phải kinh địch. Tên đại hán cầm đầu kia gắng cao giọng nói:

- Xin hỏi cao tính đại danh của vị huynh đài này? Ba huynh đệ chúng ta chưa từng cản đường huynh đài, sao huynh đài lại kiếm chuyện với ba huynh đệ chúng ta?

Phương Chấn Mi nhướn mày nói:

- Ông trời có đức hiếu sinh, không phải để các người tới tàn sát. Các người giết trâu non, khi dễ trẻ con, chẳng lẽ các người chưa từng trải qua thời kỳ trẻ con, thiếu niên? Nếu các người làm chuyện khác, ta có thể mặc kệ, nhưng các người làm chuyện như vậy, quá thương thiên hại lý rồi. Sau này nếu để ta nhìn thấy nữa, sẽ không dễ dàng thả các người đi như vậy đâu...

Một tên đại hán ngã khá nhẹ, đã có thể đứng lên, liền quát lớn:

- Nói khoác! Người cho rằng công phu chó mèo kia có thể đánh ngã huynh đệ chúng ta sao? Chúng ta có thả người đi hay không, lão tử còn chưa nói cho mẹ người biết, người dám nói thả chúng ta...

Đột nhiên sau lưng có một tiếng quát lớn:

- Nghiệt chương, câm miệng!

Phường Chấn Mi nhìn sang, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng tuấn tú tiêu sái, thoát nhìn rất cơ trí trầm tĩnh bước nhanh tới, mặt lộ sát khí, nhìn chăm chăm vào ba tên đại hán kia. Theo sau thiếu niên này là bốn tên đại hán mặt không biểu tình, động tác hờ hững, đều giả trang giống như người hầu.

Thiếu niên áo trắng mặt lộ sát khí, nhìn ba tên đại hán đeo đao hung hãn kia quát lên:

- Đồ vô dụng, bảo các người đi làm việc, các người lại ở chỗ này vô pháp vô thiên, xem ta có làm thịt các người không!

Ba tên kia bị quát đến cúi đầu xuống. Thiếu niên áo trắng lại quay sang Phường Chấn Mi cười nói:

- Đa tạ huynh đài đã thay tại hạ giáo huấn đám cầu đồ này, dám hỏi cao tính đại danh của huynh đài?

Phường Chấn Mi cười đáp lễ nói:

- Không cần đa lễ, kẻ hèn họ Phương, vừa rồi đã được ba vị đại ca nhường...

Thiếu niên áo trắng giật mình một cái, hỏi:

- Họ Phương? Huynh đài có phải là đại hiệp Phường Chấn Mi đại danh鼎鼎?

Phường Chấn Mi cười nói:

- Phường Chấn Mi chỉ là Phường Chấn Mi, nào có đại hiệp?

Thiếu niên áo trắng mừng rỡ đi nhanh lên trước, không thể kìm nén, lại kéo tay Phương Chấn Mi, cười nói:

- Không ngờ lại là Chấn Mi tài tử, thảo nào thân thủ cao minh như vậy, nghe danh đã lâu, hôm nay may mắn được gặp...

Một nam nhân lại bị nam tử khác kéo tay, tự nhiên có phần lúng túng, Phương Chấn Mi cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

Mà ngay lúc này, thiếu niên áo trắng đang kéo tay Phương Chấn Mi, đột nhiên tay biến thành chưởng, đánh vào ngực Phương Chấn Mi.

Biến hóa đột ngột này khiến người ta không dự liệu được, cho dù biết thiếu niên áo trắng xuất chưởng, cũng tuyệt đối không tránh kịp một kích nhanh như chớp này của hắn.

Cũng trong nháy mắt, bốn người sau lưng thiếu niên áo trắng đã đồng thời phát động, tám cánh tay khóa chặt khớp xương hai tay và yếu huyệt hai chân Phương Chấn Mi. Càng đáng sợ hơn là ba tên đại hán đang cúi đầu ủ rũ cũng xông tới, mỗi người chém một đao vào lưng Phương Chấn Mi.

Nhất thời tay chân của Phương Chấn Mi đều bị khống chế, phía trước có một chưởng của thiếu niên áo trắng, phía sau có ba thành kim đao không thể ngăn cản.

Biến hóa chợt xảy ra.

Đây là thiên la địa võng do Mạnh Hậ Ngọc sắp đặt.

Lão nhân, thanh niên, thiếu phụ, thiếu niên, ngoại trừ đồng loạt kinh hô một tiếng, còn có thể làm gì hơn?

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 4 – Viên Tiểu Tinh Thi Triển Tiểu Thiên Tinh Chương

Thẩm Thái Công cũng cười nói:

- Đúng vậy, trên thế giới này người có thể đâm sau lưng hãn một đao, e rằng còn chưa sinh ra đâu.

Ngã Thị Thùy nhìn chung quanh tối đen, vừa mốic vừa hôi, nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Ông biết ta muốn gì nhất không?

Thẩm Thái Công nói:

- Đương nhiên là ra ngoài! Bên ngoài có thể là trời trong nắng ấm, vừa lúc đi Thái Hồ buông câu, thật là chuyện vui lớn trong đời người! Mà chúng ta lại ở đây... Người muốn cái gì nhất?

Ngã Thị Thùy nói:

- Ăn cơm. Nếu không phải ta cho rằng trước tiên có thể ăn một bữa của hãn, cũng sẽ không bị thằng nhóc kia bắt giữ.

Thẩm Thái Công ngậy ra một lúc, mắt nhìn đăm đăm, không nói lời nào. Ngã Thị Thùy lại bị y hù dọa, vội nói:

- Ông làm gì thế?

Thẩm Thái Công vẻ mặt đau khổ nói:

- Ăn cơm, ăn cơm! Người không nhắc tới thì thôi, người nhắc tới như vậy... Người có biết “ngọc hà ti đới” của Vân Tâm trai ngon biết bao nhiêu không? Còn có “phượng hoàng triển sí” của Thái Xuân lâu, “hồng bạch ngân tử” của Cận Thủy lâu, “hoán hoa miên xuân”...

Ngã Thị Thùy “ực” một tiếng, nuốt nước miếng nói:

- Còn có “đan túc tây tử lý” của Tây Hồ, ông có ăn chưa? Món ngon nhiều lắm, gà nướng của Hoàng Hạc lâu, cây hương của Bạch Tô sơn, “tuyết ngọc tâm can” của Trường An Mãn Hà cốc...

Thẩm Thái Công nói:

- Còn có dưỡng tâm trai, bát bảo phạm, cấm thượng thiên hoa, trư thoái diện...

Ngã Thị Thùy đột nhiên hét lớn, nói:

- Không được, ta nhịn không được nữa, chúng ta phải nghĩ cách ra ngoài mới được!

Đột nhiên từ góc tối bên trái có một giọng âm trầm lạnh lẽo cất lên:

- Ra ngoài? Ô hô.

Hai tiếng sau không biết là khóc hay cười.

Một giọng khác bên phải nửa âm nửa dương, giống như từ u minh địa phủ truyền đến:

- Tìm chết! Khà khà.

Hai tiếng sau không biết là cười hay khóc.

Với sự nhạy bén của Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, lại không phát hiện hai người này ở cách đó không xa, khiến bọn họ không tìm được kinh ngạc. Chỉ thấy dưới ánh sáng nhạt từ ngoài lỗ nhỏ chiếu vào, có hai bóng người vừa khô vừa gầy chậm rãi đứng lên, “cộp, cộp, cộp” từ nơi góc tối từng bước đi ra. Trong bóng tối dưới ánh sáng nhạt, giống như hai bộ thi thể tái nhợt, khiến Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy cũng phải sờn tóc gáy.

Phương Chấn Mi tay chân bị khóa, chưởng đã gần ngực, đao đã gần lưng.

Đột nhiên áo trắng phất lên, Phương Chấn Mi đã lướt lên không, như gió thổi mây bay, đồng thời hai tay rung động.

Nguyên lai ngay lúc ngón tay của bốn tên đại hán kia đặt lên khớp xương tay chân của Phương Chấn Mi, đôi tay Phương Chấn Mi liền chuyển động, đao tay chém ra, cổ chân đảo một cái, đao chân cắt ngược. Bốn người chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, Phương Chấn Mi đã vọt lên không.

Một chút biến hóa này còn nhanh hơn so với thiếu niên áo trắng đột nhiên xuất kích.

Phương Chấn Mi lướt lên như vậy, đao của ba tên ác hán kia lại biến thành chém vào thiếu niên áo trắng.

Hay cho thiếu niên áo trắng, lâm nguy không loạn, đổi chưởng thành thủ đao vung lên, kim đao của ba tên đại hán kia lập tức bị tay của thiếu niên này chém gãy. Thiếu niên áo trắng phất tay đánh gãy đao, lập tức lùi lại, sau đó phóng lên cao, như chim ưng lao thẳng tới Phương Chấn Mi. Đáng tiếc hăn lại gặp phải Phương Chấn Mi, gặp phải Phương Chấn Mi thì chim ưng cũng biến thành bồ câu trắng.

Thiếu niên áo trắng lao tới giữa không trung, nhưng không biết làm thế nào Phương Chấn Mi đã đáp xuống đất.

Thiếu niên áo trắng lại quát lớn một tiếng, lao thẳng xuống. Phương Chấn Mi mỉm cười, chỉ thấy trong tay hắn cầm ba vỏ đao cùng với một chiếc khăn trắng.

Ba tên đại hán dùng đao kia vừa thấy, không nhin được trở tay sờ thử, lúc này mới phát hiện vỏ đao sau lưng bọn hắn đã không còn nữa.

Thiếu niên áo trắng cũng ngẩn ra, sờ búi tóc của mình, mới phát giác khăn đội đầu đã rơi vào tay Phương Chấn Mi. Bốn tên đại hán dùng tay không kia càng giật mình hơn, bởi vì bọn hắn phát hiện, nơi cổ tay bị cắt chỉ cách mạch môn không tới nửa phân, nếu một đao kia vận lực chém ra, chỉ sợ lúc này bọn hắn đã mất mạng rồi.

Thiếu niên áo trắng không kìm được đỏ mặt lên, bởi vì hắn biết khăn đội đầu của mình và ba vỏ đao kia là Phương Chấn Mi mang theo lúc nhảy lên trời, mà mình lại không hề phát giác, có thể thấy mình tuyệt đối không phải đối thủ của Phương Chấn Mi.

Nhưng dù sao lấy khăn đội đầu vẫn tương đối dễ, bởi vì khăn đội đầu cột ở trên tóc.

Còn ba tên đại hán kia, vỏ đao trên lưng bị người ta đoạt đi mà vẫn không phát giác, dĩ nhiên võ công thấp hơn một bậc.

Thiếu niên áo trắng ngẩn người, lại khôi phục nụ cười, nói:

- Phương công tử quả nhiên danh bất hư truyền, khiến tại hạ mở rộng tầm mắt. Vừa rồi thử một lần, bởi vì sợ Phương công tử quá khiêm tốn, không bẩm báo trước, kính xin tha thứ!

Phương Chấn Mi cũng cười nói:

- Không dám, không dám, nếu công phu của tại hạ không tốt, vừa rồi Mạnh công tử thử một lần, chỉ sợ lúc này tại hạ đã không còn mạng trả lời

công tử rồi.

Mạnh Hậu Ngọc ngạc nhiên nói:

- Người, người làm sao biết ta họ Mạnh?

Phương Chấn Mi khẽ mỉm cười nói:

- Dùng tay làm đao, chiêu chiêu đoạt mệnh, không phải “Đoạn Trường đao” danh chấn võ lâm thì là gì? Nhảy vọt lên trời, biến hóa đa dạng, không phải “Trường Không Nhất Hạc thân pháp” thì là gì? Công tử bình tĩnh mưu mô, cơ biến chông chất, trong võ lâm e rằng không có “Tiểu Đoạn Trường” Mạnh Hậu Ngọc Mạnh công tử thứ hai, đúng không?

Mạnh Hậu Ngọc thiếu chút nữa cười không nổi, nói:

- Phương công tử quả nhiên ánh mắt tốt.

Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Sau này nếu Mạnh công tử và mấy vị Tề Môn Tam Đao, Ngôn Gia Tứ Quái muốn tìm tại hạ, có thể nói thẳng, chứ đừng tìm thiện dân vô tội trút giận, tại hạ đã vô cùng cảm kích rồi.

Mạnh Hậu Ngọc cười khan một tiếng, nói:

- Phương công tử quả nhiên nhìn thấu mọi việc, bội phục bội phục, chúng ta vốn muốn kết giao bằng hữu với Phương công tử...

Phương Chấn Mi cười nói:

- Kết giao bằng hữu đương nhiên có thể, nhưng Thượng Thanh đồ là quân hưởng, không phải của tại hạ, xin thứ cho không thể giao ra được!

Lần này Mạnh Hậu Ngọc thật sự cười không nổi, một lúc sau mới khàn giọng quát lên:

- Phương Chấn Mi, người bớt nông cuồng đi!

Hắn lập tức vọt lên cao, một chưởng đánh xuống Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, gió lạnh thổi qua, người cũng theo gió bay lên.

Mạnh Hậu Ngọc dùng tay làm đao, đao phong uy vũ, vừa gấp vừa nhanh, một đao tiếp một đao đuổi theo chém vào Phương Chấn Mi.

Thân hình Phương Chấn Mi giống như lá rụng trong cuồng phong, không ngừng lay động, không hề đánh trả, cũng không chống đỡ, lại lần lượt tránh khỏi “Đoạn Trường đao pháp” của Mạnh Hậu Ngọc.

Mạnh Hậu Ngọc vừa gấp vừa nhanh, xuất đao liên hoàn, trong nháy mắt đã chém mười tám đao, chiêu thức mới dừng lại. “Đoạn Trường thập bát đao” đã dùng xong, đang muốn thi triển lần nữa, thân hình Phương Chấn Mi đột nhiên dừng lại, nhanh như chớp sấn tới. Mạnh Hậu Ngọc muốn lui đã không kịp, Phương Chấn Mi đã dùng một tay bắt lấy mạch môn của hắn.

Ngay lúc này đột nhiên trên trời cao có tiếng hạc kêu.

Lúc tiếng hạc vừa vang lên, giống như còn cách nơi này hơn một dặm, nhưng trong nháy mắt đã đến bên cạnh, còn kèm theo tiếng mưa gió, ép thẳng tới Phương Chấn Mi.

Đây rõ ràng là một người khinh công cực cao, đã nhanh chóng tiếp cận.

Phương Chấn Mi chỉ cảm thấy sau lưng có một cơn lốc cuốn thẳng đến.

Hắn không kịp quay lại, lập tức bay về phía trước, tránh khỏi một kích.

Mà cơn lốc này lại có thể chuyển hướng giữa không trung, đánh thẳng vào cổ tay Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, buông tay tránh khỏi một kích.

Mạnh Hậu Ngọc thừa cơ lui lại.

Phương Chấn Mi đã đáp xuống đất, còn chưa quay đầu, đã cảm giác được sát khí của người đến. Hắn cũng không xoay người, chỉ cười nói:

- Hay cho “Tiểu Thiên Tinh chương lực”! Viên Tiểu Tinh?

Nếu người nọ là sát khí như sương, vậy thì Phương Chấn Mi chính là gió xuân hồ nước.

“Cộp, cộp, cộp cộp”, hai bóng người khô gầy và tái nhợt từ trong bóng tối đi ra. Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công tuy là người gan dạ, nhưng cũng sợ đến mồ hôi đầm đìa. Hai người này giống như từ trong địa phủ đi ra, tóc xám che mặt, nhìn kỹ lại thì cặp mắt bọn họ đều không có nhãn cầu, chỉ còn lại màng mắt màu xám trắng, hàm răng màu đen nhếch lên, lại có một cơn gió lạnh thổi tới khiến người ta không rét mà run. Ngã Thị Thùy vừa nhìn, trông thấy trong tay hai người cầm trượng trúc xanh, gõ gõ trên mặt đất, đi về phía trước. Ngã Thị Thùy nghĩ thầm: “Quý quái trong u minh địa phủ vẫn dùng trượng trúc, chẳng lẽ là người mù sao?”

Vừa nghĩ đến đây, hắn lập tức thản nhiên cười lớn, nói:

- Mấy tên mù thối tha, giả điếc giả câm, quái gở lập dị, muốn chọc cười gia gia của người sao?

Hai người mù kia không ngờ Ngã Thị Thùy lại lớn gan như vậy, lập tức ngẩn ra. Chỉ nghe một người bên trái có hơi trước không có hơi sau nói:

- Xùy, xùy, tên này thật là gan lớn.

Hai tiếng “xùy” này vừa giống như từ trong lỗ mũi phun ra, vừa giống như từ trong miệng thốt ra, nhìn kỹ thì hóa ra lỗ mũi và miệng người này đều dính liền với nhau, giống như ba cái lỗ đen.

Một người mù khác há miệng giống như cười, lại là từ trong mũi thốt ra:

- Khục, khục, gan lớn ăn ngon.

Ngã Thị Thùy không kìm được toàn thân phát lạnh.

Thẩm Thái Công đột nhiên cười hì hì nói:

- Đúng, ăn ngon, lá gan của ta càng lớn, nên ăn ta trước. Tới đây, trước tiên tháo vòng sắt trên tay chân ta ra, sau đó ăn ta, vô cùng hoan nghênh, bảo đảm ăn ngon.

Hai người mù kia lại sửng sốt. Người bên trái đột nhiên lên tiếng, lại nói một cách vô cùng lưu loát:

- Ta muốn ăn người, đừng mơ tháo vòng. Người muốn tháo vòng sao, được, cơ quan ở chỗ đó, người tự mở đi, khặc khặc.

Thẩm Thái Công nhìn theo ngón tay hắt, chỉ thấy bên cạnh lỗ thông gió có ba cần gạt bằng sắt, thấp thoáng có thể nhìn thấy phân làm ba màu đỏ, lam, trắng. Thẩm Thái Công sao có thể đi mở được, nhưng lại ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ vòng sắt của hai người chúng ta phải kéo cả ba cần gạt sao, cơ quan của các người đúng là lôi thôi phiền toái.

Người mù bên phải cười lạnh nói:

- Nói nhảm. Ba cần gạt này, một cái là mở vòng tay, một cái là mở vòng chân, còn một cái, hà hà, nếu như có người xông lên, chúng ta chỉ cần lui ra tiện tay kéo một cái, nơi này sẽ trở thành biển lửa, các người cũng biến thành heo nướng, ha ha.

Hóa ra khi hai người này nói chuyện, đến cuối nhất định phải phát ra vài tiếng cười quái dị.

Thẩm Thái Công thăm thở dài nói:

- Xem ra Phương Chấn Mi không nên tới cứu chúng ta thì tốt hơn.

Ngã Thị Thùy nhú mày, bởi vì ở lâu trong bóng tối, mắt đã dần dần thích ứng. Chỉ thấy phòng đá hoàn toàn không có đường ra, chỉ có một cầu thang hẹp vừa tối vừa hiểm trở, không biết từ nơi nào thông lên; một cầu thang hẹp khác kéo dài lên phía trên, không biết thông tới nơi nào. Ngã Thị Thùy linh cơ khẽ động, hỏi:

- Chúng ta đang ở trong tháp đá?

Người mù bên trái cười lớn nói:

- Không sai, quả nhiên cũng không ngu ngốc. Đây là tháp đá bảy tầng, không có lối đi khác. Nếu Phương Chấn Mi muốn cứu bọn người, cũng không biết các người đang ở tầng nào, trừ khi hấn từ tầng thứ nhất đánh thẳng tầng thứ sáu này.

Người mù bên phải cũng cười nói:

- Tháp đá này cao trăm trượng, Phương Chấn Mi dù khinh công cái thế cũng không bay lên nổi. Hắn cũng không chui vào được lỗ vòm của tháp đá này. Tháp đá này là do Địa Mẫu Vân xây dựng, cho dù sét đánh không đổ.

Nói đến đây, hai người lại cười lên “hơ hơ”, “khục khục”. Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công đều trợn mắt há mồm.

Người mù bên trái vẫn đặc ý nói:

- Các người yên tâm, Phương Chấn Mi căn bản không xông lên được. Có Viên đại ca ở đây, Phương Chấn Mi chỉ cần giao ra Thượng Thanh đồ, dù có sống cũng không lên được nữa. Hơ hơ!

Người mù bên phải tiếp lời:

- Chỉ cần giao ra Thượng Thanh đồ, Viên đại ca ở phía dưới hét một tiếng, chúng ta sẽ lập tức làm thịt các người. Khặc khặc!

Người mù bên trái tiếp lời:

- Cho dù hắn leo lên được, dưới tay huynh đệ chúng ta cũng không có đường sống, có thể cứu được các người sao? Há há!

Người mù bên phải cười quái dị nói:

- Cho nên các người rơi vào tay Tái Ngoại Song Mạnh chúng ta, đừng mơ sống sót. Cho bọn hắn xem thử đi! Khì khì!

Hai người mù này đột nhiên nhắc trượng lên, tư thế quái dị, đứng đưa không ngừng. Nhất thời trong phòng đá tiếng “xoẹt xoẹt” không dứt bên tai, nhanh như tia chớp. Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy chỉ thấy đầu trúc đâm nhanh, bóng trúc chớp lóe, cũng không biết trong nháy mắt này đối phương đã đâm ra bao nhiêu trượng.

Gió trượng vừa dừng, chỉ thấy y phục của Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy đều có khoảng trăm lỗ trượng, mặc dù gần sát bắp thịt, nhưng lại không hề tổn thương đến da thịt. Hai người mù này, khả năng nghe tiếng gió phân biệt vị trí lại cao đến như vậy, khiến Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy cũng phải động dung.

Tái Ngoại Song Manh cực kỳ đặc ý, lại cười quái dị, chấn động khiến cho phòng đá vang lên tiếng “ong ong”.

Ngay lúc này Ngã Thị Thùy lại dùng “Nghĩ Ngữ Truyền Âm” nói với Thẩm Thái Công: “Xem ra bọn chúng muốn dụ Phương Chấn Mi tới cứu chúng ta.”

Thẩm Thái Công sắc mặt nặng nề nói: “Ta thấy hẳn không nên tới thì tốt hơn. Chỉ một Viên Tiểu Tinh đã không dễ đối phó, huống hồ còn có cháu trai và hai tên mù này. Người thấy võ công của hai tên mù này thế nào?”

Ngã Thị Thùy chậm rãi nói: “Hai tên mù này, võ công phối hợp vô cùng chặt chẽ, nhưng nếu một đấu một thì chưa chắc đã trên Mạnh Hựu Ngọc. Nếu ta đấu với một người trong đó, trong hai mươi chiêu chắc là có cơ hội thắng.”

Thẩm Thái Công than thở: “Nếu Phương Chấn Mi có thể xông lên tầng này, cạy vòng này ra, chúng ta có thể ứng phó với hai tên mù này và đám người Mạnh Hựu Ngọc, còn hẳn có thể đấu với Viên Tiểu Tinh.”

Ngã Thị Thùy nặng nề nói: “Chỉ sợ Viên Tiểu Tinh không đơn giản như vậy.”

Thẩm Thái Công chợt nghe trong bụng mình phát ra một tiếng “ục”, lại nghĩ tới đề tài vừa rồi, bèn hỏi:

- Người đoán xem lúc này Phương Chấn Mi đang làm gì?

Ngã Thị Thùy tràn đầy mong đợi nói:

- Ăn cơm.

Tái Ngoại Song Mạnh đang đắc ý cười ha hả, nhưng hai câu cuối Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy cũng không dùng “Nghĩ Ngữ Truyền Âm”, khiến bọn họ nghe được lại ngẩn ra. Không ngờ vào thời khắc sống chết này, chuyện mà Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công nghĩ đến lại là ăn cơm.

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 5 – Phòng Đá Song Hiệp Đấu Song Mạnh

Viên Tiểu Tinh đứng ở sau người Phương Chấn Mi, không trả lời.

Phương Chấn Mi cũng không nói gì thêm, càng không xoay người lại. Bởi vì hắn cảm giác được sát khí của đối phương đang lúc mạnh nhất, đối phương vừa mở miệng, có thể dẫn đến chân khí rời rạc; còn nếu mình xoay người, đang lúc động tâm, sức phòng thủ tất sẽ không đủ tập trung, nếu vào lúc này đối phương thi triển một kích toàn lực, chỉ sợ sẽ không tiếp nổi. Đối phó với cao thủ như Viên Tiểu Tinh, không thể sai lầm một chút nào.

Phương Chấn Mi không xoay người, nhưng đã cảm giác sát khí ập đến lưng.

Viên Tiểu Tinh vẫn không cử động, Phương Chấn Mi cũng bất động.

Phương Chấn Mi chợt nghe Viên Tiểu Tinh thở ra một hơi, hắn biết Viên Tiểu Tinh đã không định phát động công kích với mình nữa, vì vậy xoay người lại. Chỉ thấy một người áo xám mây bạc cao lớn, sắc mặt lạnh nhạt, hờ hững đứng ở trước người Mạnh Hựu Ngọc. Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Khinh công chưởng pháp của Viên lão tiền bối đúng là thiên hạ vô song, một kích vừa này đã nhường rồi.

Đôi mây bạc của Viên Tiểu Tinh giãn ra, lạnh lùng nói:

- Ta không nhường người, người không cần quá khiêm tốn. Cả đời ta đánh bại vô số kẻ địch, có thể ung dung né tránh một chiêu “Tiểu Thiên

Tinh chương lực” của ta như vậy, người là người thứ ba. Nhưng ta phải nói cho người biết, hai người trước đều đã chết rồi, bọn chúng tránh được một chương của ta, không tránh được mười chương; tránh được mười chương của ta, không tránh được trăm chương! Người có tin không?

Phương Chấn Mi mỉm cười nói:

- Vẫn bối tin.

Viên Tiểu Tinh nói như đinh đóng cột:

- Vậy thì tốt, đưa đây!

Phương Chấn Mi cười hỏi:

- Đưa cái gì?

Viên Tiểu Tinh lạnh lùng nói:

- Thượng Thanh đồ.

Phương Chấn Mi cười nhạt nói:

- Đáng tiếc Thượng Thanh đồ không phải của tại hạ, mà là của quan phủ, của triều đình, cũng là của ngàn vạn nạn dân.

Viên Tiểu Tinh lạnh lùng nói:

- Người vẫn nên giao ra thì tốt hơn!

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, nói:

- Nếu tại hạ không giao thì sao?

Viên Tiểu Tinh đột nhiên biến đổi, trở nên giống như một con cò thoát chuồng, một con ưng lớn muốn bay lên trời, sát khí đầy mặt, nhìn

chăm chăm vào Phương Chấn Mi, xương cốt toàn thân kêu lên lách cách.

Một kích này giống như thế không thể cản, nhưng Viên Tiểu Tinh cũng không xuất kích. Hắn từ từ thả lỏng mỗi bộ phận trên thân thể, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Phương Chấn Mi, sau đó chậm rãi nói:

- Sớm muộn gì ta cũng sẽ chiến một trận với ngươi, có điều không phải bây giờ, bởi vì Thượng Thanh đồ còn chưa tới tay. Nhưng ta có biện pháp khiến ngươi giao ra Thượng Thanh đồ. Hậu Ngọc, có mang thứ đó tới không?

Mạnh Hậu Ngọc đang cúi đầu đứng bên cạnh lập tức nói:

- Mang đến rồi.

Lập tức vỗ tay hai cái. Từ sau lưng của hắn có ba người bên hông quần roi dài đi ra, trên tay mỗi người nâng một chiếc rương.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Thường Sơn Tam Tiên cũng tới rồi sao?

Mạnh Hậu Ngọc vỗ vỗ tay, Thường Sơn Tam Tiên lần lượt mở rương ra. Trong rương thứ nhất là thỏi vàng óng ả, trong rương thứ hai là trân châu mã não rực rỡ chói mắt, trong rương thứ ba đều là ngọc bích kim cương. Chỉ ba chiếc rương này cũng đủ khiến người ta hưởng vinh hoa phú quý cả đời rồi.

Viên Tiểu Tinh nhìn Phương Chấn Mi một chút, cười lạnh nói:

- Ngươi giao Thượng Thanh đồ, ta giao ba chiếc rương này cho ngươi, thế nào?

Phương Chấn Mi từ từ dời ánh mắt khỏi rương, thở một hơi thật dài, cười nói:

- Dụ hoặc của tài phú quả thật không nhỏ.

Viên Tiểu Tinh cười lớn nói:

- Không chỉ như vậy, ngoại trừ ba chiếc rương này, tài phú trong Thượng Thanh đồ người có thể lấy ba phần. Người nên biết, trước giờ Viên Tiểu Tinh ta làm mua bán luôn chiếm tám phần, lần này đã là ngoại lệ với người rồi.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Rất tốt, rất tốt.

Mạnh Hậu Ngọc vui vẻ nói:

- Người đồng ý rồi?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Dụ hoặc của tài phú là lớn nhất, đáng tiếc phương pháp mà các người dùng cũng là ngu ngốc nhất.

Mạnh Hậu Ngọc nhướng mày, nói:

- Ngu ngốc?

Phương Chấn Mi cười nhạt nói:

- Không có chuyện gì ngu ngốc hơn dùng ít tiền để dụ hoặc nhiều tiền.

Hai hàng lông mày của Viên Tiểu Tinh giãn ra, hỏi:

- Người chê ít sao?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Không ít, nhưng ta nếu độc chiếm Thượng Thanh đồ, chẳng phải càng nhiều hơn sao?

Viên Tiểu Tinh trầm giọng hỏi:

- Nói tới nói lui, người vẫn không giao đúng không?

Phương Chấn Mi cười cười, không trả lời.

Viên Tiểu Tinh không giận mà lại cười:

- Hảo hán, quả là hảo hán, nhưng ta vẫn còn một biện pháp, người không thể không giao.

Phương Chấn Mi hồ hững nói:

- Người nói thử xem!

Viên Tiểu Tinh chỉ về phía sau, nói:

- Không cần nói, nhìn là được.

Phía sau Viên Tiểu Tinh có hai người đi ra, trên tay trái hai người này đều cầm một tấm lưới lớn màu đen. Phương Chấn Mi cười nói:

- Thiên Địa Song Vồng?

Đột nhiên giật mình, bởi vì hắn cũng đồng thời nhìn thấy thứ trên tay phải Thiên Địa Song Vồng này.

Một chiếc cần câu.

Một bộ áo đen.

Hai đồ vật bình thường này, Phương Chấn Mi đã nhìn thấy cả trăm ngàn lần.

Bởi vì Phương Chấn Mi đã thấy qua cả trăm ngàn lần, cho nên gần như nhìn một cái là có thể nhận ra đây là đồ vật của ai.

So với người sở hữu những đồ vật này, ba rương châu báu kia đã trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Đây chính là hữu tình.

Lòng bàn tay Phương Chấn Mi phát lạnh.

Viên Tiểu Tinh nhìn chăm chăm vào hắn, híp mắt nói:

- Thế nào, hai món này, người có hứng thú không?

Viên Tiểu Tinh phất phất tay, Thiên Địa Song Vồng liền giao cần câu và áo quần cho Phương Chấn Mi, nói:

- Nếu người thích, những thứ này giao cho người. Còn về chủ nhân của những thứ này, sau khi Thượng Thanh đồ cầm tới, ta sẽ giao người, chắc chắn là thật.

Phương Chấn Mi thở ra một hơi, hỏi:

- Bọn họ không chết chứ?

Viên Tiểu Tinh lạnh nhạt nói:

- Vậy phải xem ý của người rồi.

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, nói:

- Đáng tiếc Thượng Thanh đồ cũng không phải của tại hạ.

Viên Tiểu Tinh quả quyết nói:

- Ta cũng không ép người giao ra ngay bây giờ, người có thể trở về thương lượng với Liễu Trung Nguyên một chút. Chỉ cần người quyết tâm muốn cầm Thượng Thanh đồ đi đổi người, Liễu Trung Nguyên có thể làm gì được người. Chúng ta cũng không sợ người chạy được, bởi vì hai vị huynh đệ của người còn ở chỗ của ta.

Phương Chấn Mi cười khở nói:

- Hiện tại dù người không tìm ta, ta cũng sẽ tìm người.

Viên Tiểu Tinh cười lớn:

- Như vậy thì tốt, sáng sớm ngày mai chúng ta gặp nhau trên đỉnh Thiếu Thất. Nếu tới giữa trưa mà người vẫn không có mặt, đầu của Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công sẽ đưa đến Lạc Hà sơn trang cho người.

Phương Chấn Mi bỗng nhiên nói:

- Chờ đã! Nếu ngày mai ta giao đồ, các người nhất định phải để ta gặp Ngã Thị Thùy hoặc Thẩm Thái Công. Bằng không các người có khả năng lấy cần câu của Thẩm Thái Công thế chấp lúc mua rượu, lấy áo quần của Ngã Thị Thùy cởi xuống sau khi say rượu, đem đến uy hiếp ta, cũng không phải là không thể.

Viên Tiểu Tinh nói:

- Được, ngày mai người mang theo đồ, ta dẫn người tới. Nếu để các người gặp nhau, khó đảm bảo sẽ không giở trò gì, nhưng nghe tiếng thì có thể được. Người nhận ra giọng nói của bọn họ chứ?

Phương Chấn Mi nói:

- Nhận ra, thanh âm của bọn họ, ngay cả đánh rắm cũng nhận ra được.

- Con mẹ nó, lão rùa đen, thằng con cháu, bán cả mẹ, lão bất tử...

Thẩm Thái Công không ngừng mắng, đã quên mất tuổi tác của mình cũng không trẻ hơn bao nhiêu so với Tái Ngoại Song Manh, mắng đến hăng say:

- Đồ thổ phỉ nhát gan, người có gan thì mở vòng sắt cho lão tử, xem cha người có giáo huấn người không!

- Đồ trứng rùa! Đồ con rùa! Lòng đỏ trứng rùa! Lòng trắng trứng rùa!

Ngã Thị Thùy giống như muốn so tài chửi mắng với Thẩm Thái Công, suy nghĩ một chút, lại nghĩ ra ý mới, quát lên:

- Rùa mười tám trứng! Các người đánh không lại cha người, còn không tháo vòng sắt cho cha người!

Tái Ngoại Song Manh vẫn không lên tiếng, cuối cùng tên mù bên trái đứng lên, nói với tên còn lại:

- Ta đi điểm huyết cam của bọn chúng.

Tên mù kia lạnh lùng nói:

- Không cần, bọn chúng dám mắng thêm một câu, chỉ cần để ta nghe được một chữ, ta sẽ cắt lưỡi bọn chúng.

Tên mù kia từ từ ngồi xuống, nói:

- Đúng vậy, người cắt lưỡi, ta móc mắt. Nếu người trong thiên hạ người đều không có mắt giống như chúng ta, vậy thì tốt hơn nhiều.

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy nghe vậy, một người trong lòng phát lạnh, một người trong tâm phát rét.

Thẩm Thái Công quay sang Ngã Thị Thùy lè lè lưỡi, nhỏ giọng nói:

- Không được rồi, ta thấy không nên đi chọc hai tên quý mù này thì tốt hơn.

Ngã Thị Thùy thấp giọng nói:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi yên chờ Phương Chấn Mi hi sinh vì chúng ta sao?

Thẩm Thái Công âm đạm thở dài, đột nhiên giống như nghĩ đến điều gì, vui vẻ nói:

- Có, có rồi...

Liên hạ thấp giọng nói một hồi với Ngã Thị Thùy, đột nhiên lại nói lớn:

- Đây, người thấy trong những người này, ai xinh đẹp nhất?

Ngã Thị Thùy nói:

- Ta đã thấy, nhưng... nhưng ta không muốn nói ra.

Tái Ngoại Song Manh chậm rãi đứng lên, một người chuẩn bị móc mắt, một người chuẩn bị cắt lưỡi. Mà Thẩm Thái Công giống như không biết, vẫn truy hỏi:

- Người nói sao?

Ngã Thị Thùy đáp:

- Đương nhiên là hai người Tái Ngoại Song Manh này rồi.

Tái Ngoại Song Manh ngẩn ra, không tiếp tục đi tới. Bọn họ sống hơn nửa đời người, ngay cả hai chữ “khó coi” đều khó chạm đến, mà thường bị

người ta dùng hai chữ “khủng bố” để hình dung. Lúc này lại trở thành “xinh đẹp” nhất, quả thật kinh ngạc không nhỏ.

Lại nghe Ngã Thị Thùy cảm thán:

- Bọn họ hung ác như vậy, ta cũng không muốn nói, nhưng bọn họ thật sự xinh đẹp. Ta đi đến nơi này, mới phát giác trên thế giới lại có người trong võ lâm anh tuấn như vậy, thật là...

Thẩm Thái Công cũng nói tiếp:

- Đúng vậy, ta cũng cảm thấy bọn họ thật là xấu xí đến mức có đất không có trời, không không không, thật là anh tuấn tiêu sái, xinh đẹp chết được, xinh đẹp chết đi được, nhất là trên mặt kia... Bọn họ hung dữ như vậy, vừa cắt lưỡi vừa móc mắt, ta không nói nữa.

Tái Ngoại Song Mạnh đều sửng sốt, nghe được trong lòng thoải mái, nhưng lại không có đoạn sau, vội nói:

- Chúng ta không hung ác, người nói đi, người nói đi!

- Người nói đi, chúng ta không móc không cắt!

Thẩm Thái Công lắc đầu nói:

- A! Không, không, ta không nói nữa, tránh đắc tội với hai vị...

Một tên mù nói:

- Người nói đi, người nói, không đắc tội, không đắc tội!

Thẩm Thái Công luôn miệng nói:

- Không nói nữa, không nói nữa.

Một tên mù khác không kiên nhẫn quát lên:

- Nếu không nói, ta móc mắt!

Thẩm Thái Công kinh hãi, vội nói:

- Ta nói, ta nói.

Lại chậm rãi lại nói:

- Hai vị là xinh đẹp anh tuấn, phong lưu phóng khoáng. Người khác gầy đến mức khó coi, mà hai vị là gầy đến thon thả; người khác là cao không cân đối, mà hai vị là cao như thân trúc...

- Cái gì?

Hai tên mù nghe không hiểu.

Thẩm Thái Công vội cười nói:

- Không vội, không vội, ta nói là hai vị cao như cờ lớn trên thân trúc, vừa uy phong lại có thần.

Ngã Thị Thùy nói:

- Không phải sao? Nhưng trời lại đổ kị anh tài, không để các vị nhìn được “anh tử” của mình, tránh để cho giết mình.

Tái Ngoại Song Manh cười ha hả, một người ngược mặt còn một người nghiêng đầu, giống như muốn Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công nhìn cho rõ ràng. Bọn họ không nghiêng đầu ngẩng mặt thì còn tốt, một khi làm dáng thì khiến Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công đều chết khiếp.

Tên mù bên trái cười mỉm nói:

- Hai người các người rất biết nói chuyện. Tội chết khó thoát, nhưng tội sống có thể miễn. Đến lúc đó huynh đệ ta sẽ cho các người chết thống

khoái, không làm khó các người. Hà hà!

Ngã Thị Thùy linh cơ khê động, nói:

- Hai vị đây, anh tuấn còn chưa kể hết, kinh ngạc nhất là trên mặt các vị nốt kia... nốt kia...

Đang lúc “nốt kia... nốt kia...”, chợt nghĩ đến danh từ “nốt ruồi mỹ nhân”, nhưng hai tên mù này cũng không phải “mỹ nhân”, đành phải đổi thành “anh hùng”, lập tức nói:

- “Nốt ruồi anh hùng” kia, khiến người ta cảm thấy anh minh thần vũ, thật là mê người...

Lần này Tái Ngoại Song Manh đúng là vui vẻ. Nên biết bọn họ từ nhỏ đã bị mù, không biết dung mạo của mình thế nào, chỉ biết mỗi lần mình xuất hiện đều khiến cho gà bay chó chạy, tuy không ai dám nói thẳng trước mặt bọn họ, nhưng trong lòng cũng đoán được tám phần, vì vậy tuyệt đối không đề cập tới dung mạo. Lúc này được Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công khen ngợi như vậy, trong lòng vui vẻ. Đại Manh cười nói:

- Trên mặt ta có nốt ruồi à? Sao ta lại không biết?

Nhị Manh dùng tay sờ tới sờ lui trên mặt, đồng thời nói:

- Nốt ruồi? Ở đâu? Ở đâu?

Ngã Thị Thùy nói:

- Nào, nào, ở trên mũi của người, dưới mắt, cách miệng không xa, phía dưới trán, gần ấn đường...

Đại Manh và Nhị Manh sờ tới sờ lui vẫn không sờ được. Thẩm Thái Công sáng mắt nói:

- Sao hai vị không thả chúng ta ra, chúng ta sẽ giúp các vị là được.

Đại Mạnh ngần ra, nói:

- Thả các người?

Nhị Mạnh cũng ngần ra, nói:

- Lừa chúng ta?

Thẩm Thái Công cười nói:

- Chúng ta làm sao dám lừa hai vị, chúng ta cũng không phải đối thủ của hai vị. Như vậy đi, các vị thả một người trong chúng ta, còn một người khác làm con tin, nếu có hành động lạ nào, các vị lập tức động thủ, không phải chúng ta sẽ xong đời sao?

Đại Mạnh gật đầu:

- Không sai, có điều ta chỉ thả tay các người... không, các người không đáng tin, lỡ...

Nhị Mạnh suy nghĩ một chút nói:

- Chúng ta đưa mặt đến gần tay các người, các người tìm ra cho chúng ta, cũng như nhau cả. Hơ hơ!

Đại Mạnh nói với Nhị Mạnh:

- Người đi coi chừng lão già kia, lão ta có vẻ không đáng tin, ta cho tên trẻ sờ thử!

Nhị Mạnh gật đầu nói:

- Nếu như hãn có hành động gì, ta sẽ bóp chết tên già. Hà hà!

Đại Manh đưa mặt sát vào tay Ngã Thị Thùy, quát lên:

- Người mau tìm ra cho ta!

Trong lòng Ngã Thị Thùy vừa tức vừa giận, không nói tiếng nào. Khi Đại Manh đưa mặt đến sát, Ngã Thị Thùy chỉ cảm thấy như chạm phải da rắn, trong lòng vô cùng chán ghét, cố ý hô lớn:

- Tìm được rồi, tìm được rồi...

Ngón tay ngằm vận kinh. Đại Manh lại dùng tay sờ sờ trên mặt, hỏi:

- Ở đâu? Ở đâu?

Ngã Thị Thùy chột bật hơi cao giọng, năm ngón tay búng thẳng ra.

Đại Manh kêu lên một tiếng, lật người ngã ra.

Ngã Thị Thùy chột thấy ngón tay tê rần, bởi vì dùng sức, cho nên cổ tay vừa cử động, sắt lạnh lập tức chấn ngược, hóa giải kinh lực của hãn đi bảy tám thành, hơn nữa tay của hãn bị khóa lâu ngày nên tê dại, kinh đạo búng ra chỉ được một vài thành mà thôi.

Nhưng cú búng này vẫn khiến Đại Manh bay ra ngoài một trượng. Võ công của Đại Manh quả thật cao hơn nhiều so với Tề Môn Tam Dao, Ngôn Gia Tứ Quái, Thường Sơn Tam Tiên, Thiên Địa Song Vồng, thậm chí ngay cả “Thiên Hạ Đệ Tam Độc” Tư Đồ Vô Hậu và “Diệu Thủ” Quan Bách Lý cũng không thể sánh bằng, vừa thấy cổ tay Ngã Thị Thùy cử động, tuy không kịp né tránh, nhưng cũng kịp vận lực lên mặt, chịu một cú búng này. Mặc dù như vậy, trên mặt Đại Manh vẫn có thêm năm vết máu, từ xa nhìn lại rất giống năm nốt ruồi nhỏ.

Đại Manh bị búng bay ra ngoài. Nhị Manh liền giận dữ kêu lên:

- Đại ca, huynh làm sao vậy?

Ngã Thị Thùy sau khi xung động, trong lòng rất hối hận, thầm nghĩ: “Lần này hỏng rồi, mình gặp tai họa cũng không sao, chỉ sợ liên lụy đến Thấm Thái Công.”

Ngay lúc này, chợt thấy hai tay buông lỏng, vòng sắt lại mở ra.

Ngã Thị Thùy ngơ ngác, lập tức hiểu được. Nguyên lai thân thể Đại Manh bay ra ngoài, vừa khéo đụng vào cần gạt bên trái, hiển nhiên đây chính là cơ quan mở vòng sắt, đáng tiếc vòng sắt trên chân vẫn chưa mở ra.

Nhị Manh phát giác Ngã Thị Thùy lại dám ra tay, trong lòng giận dữ, cũng không biết Đại Manh có trúng quỷ kế hay không, lập tức hét lớn, một trượng quét ra, đâm thẳng vào tim Thấm Thái Công.

Tay chân Thấm Thái Công đều bị khóa, mắt thấy một trượng đâm tới sẽ chết chắc, trong lòng sợ hãi, lập tức hít sâu một hơi, lại dán ngược vào tường, ngực lõm xuống một vài tấc.

Nhị Manh đâm một nhát không trúng, liền cười lạnh một tiếng, trượng lại đẩy về phía trước, nghĩ thầm xem người có thể tránh đến khi nào.

Thấm Thái Công vừa thấy trượng đâm tới, đã không còn đường thoát, chợt thấy cổ tay buông lỏng, vòng sắt lại được tháo ra.

Trong lòng Thấm Thái Công mừng rỡ, hai tay khép lại, phát sau mà tới trước, bắt được trức trượng còn cách tim chưa tới nửa phân.

Nguyên lai cơ quan trong tháp đá này rất đặc biệt, ba cần gạt kia, cái chính giữa có thể khiến toàn tháp bốc cháy, cái bên trái khống chế vòng sắt trên tay hai người Ngã, Thấm, còn cái bên phải khống chế vòng sắt ở cổ chân. Cho nên Đại Manh đụng một cái, giống như đã tháo vòng sắt trên tay Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công.

Nhưng hai người Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công vẫn khó đi nửa bước, bởi vì vòng sắt trên chân chưa được tháo ra.

Trượng của Nhị Manh đâm đến Thấm Thái Công, không ngờ hai tay Thấm Thái Công lại có thể cử động, bắt lấy trúc trượng, khiến hãn không kìm được ngấn ra. Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công cách nhau rất gần, vòng sắt trên tay Ngã Thị Thùy vừa được mở ra, lập tức cứu viện Thấm Thái Công, vươn người khom lưng đánh một quyền vào Nhị Manh.

Nhị Manh hoảng hốt, vội dùng chưởng đỡ một quyền của Ngã Thị Thùy.

Không ngờ Ngã Thị Thùy quyền đánh thiên hạ, thần lực cái thế, cho dù là đại lực kim cang, thiết chưởng như lai, cũng chưa chắc dám đỡ một quyền của hãn. Lúc này công lực của hãn chưa hoàn toàn phục hồi, nhưng vẫn dùng một quyền đánh cho Nhị Manh xiêu vẹo, ngã ra ba bước, tay phải buông lỏng, trúc trượng trong tay liền bị Thấm Thái Công đoạt đi.

Thấm Thái Công có danh hiệu là “Thái Hồ Thần Điều”, cần câu trong tay, nhắm huyết đánh huyết, chuẩn xác vô cùng. Ngay lúc Nhị Manh loạn choạng, trúc trượng đoạt được liên tiếp điểm trúng bảy yếu huyết lớn của Nhị Manh, khiến Nhị Manh lập tức ngã xuống. Thấm Thái Công dùng trúc trượng cản lại, kéo Nhị Manh về phía mình.

Lúc này Đại Manh mới bật dậy. Nguyên lai quá trình động thủ xảy ra nhanh như chớp, Đại Manh bị Ngã Thị Thùy búng đến ngất ngư, lúc xoay người lại, đang muốn động thủ, chợt thấy Thấm Thái Công đã dùng Ưng Trảo thủ chụp lấy cổ họng Nhị Manh.

Lẽ ra với võ công của Tái Ngoại Song Manh, hai người Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công không thể di động, muốn thắng bọn họ tuyệt đối không phải chuyện dễ. Nhưng Tái Ngoại Song Manh này quá khinh địch, chuyện lại xảy ra bất ngờ, không kịp liên thủ, võ công bị giảm sút nhiều. Dưới sự

hợp sức của hai đại cao thủ Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công, trong nháy mắt đã một người bị bắt, một người bị thương.

Đại Manh rít lên một tiếng, nhưng lại không dám công kích. Thấm Thái Công giữ chặt ngón tay, cười lạnh nói:

- Mau mở vòng chân, nếu còn chần chừ, ta sẽ khiến trên thế gian không có Tái Ngoại Song Manh nữa!

Thấm Thái Công đặc biệt nhấn mạnh chữ “Song” trong “Tái Ngoại Song Manh”.

Đại Manh huynh đệ tình thâm, nào dám động thủ? Nhất thời lại ngây ra.

Thấm Thái Công quát lên:

- Người không nghe à?

Đại Manh giật mình, đang muốn quay người đi về phía cơ quan, đột nhiên dưới thang lầu có người cười lạnh:

- Đừng hòng!

Lời vừa cất lên, người đã đến trong phòng đá, chẳng lẽ thân pháp còn còn nhanh hơn cả âm thanh?

Ngã Thị Thùy vừa nghe trong phòng có tiếng hạc lớn giường cánh, liền hét lên:

- Lão Thấm, cẩn thận!

Chỉ nghe “bộp bộp chát chát”, Thấm Thái Công đã giao thủ với người kia bảy tám chiêu. Thấm Thái Công xoay người, đâm nhanh, người nọ lại vùng chưởng nghênh đón trực trượng. Trong lòng Thấm Thái Công thầm

nghe: “Bàn tay của người dù là mình đồng da sắt, cũng phải bị đầu trượng này xuyên qua.”

Trong lòng suy nghĩ, liền bật hơi cao giọng, toàn lực đâm ra. Không ngờ người nọ lại chẳng hề né tránh, sau một tiếng “rắc”, trúc trượng liền gãy làm hai. Thẩm Thái Công chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ đánh tới, chân lại bị khóa trên tường, không thể hóa giải lực, bị ép vào tường, sao vàng tóe ra, kinh hãi kêu lên:

- Tiểu Thiên Tinh chưởng lực!

Câu này chỉ có năm chữ. Lúc y nói chữ thứ nhất thì Ngã Thị Thùy đã tấn công Viên Tiểu Tinh, đến chữ thứ năm thì đã đánh ra bảy mươi bốn chưởng, quyền phong vù vù. Viên Tiểu Tinh chỉ dùng tay phải, lại hoàn toàn chế ngự thế công của Ngã Thị Thùy, tay trái thì không ngừng từ trên đánh xuống đầu Thẩm Thái Công.

Ngã Thị Thùy gặp bất lợi vì chân bị cột vào vòng sắt, thân thể di chuyển không tiện. Thẩm Thái Công vừa giao chiến đã bị thua thiệt, lại không thể tránh lui, đành phải ném Nhị Mạnh xuống toàn lực ứng chiến, song chưởng bị ép che lại đỉnh đầu. Chợt nghe Viên Tiểu Tinh trầm giọng quát lên:

- Khóa vòng!

Đại Mạnh rất biết nắm bắt thời cơ, lập tức kéo cần sắt bên trái, vòng sắt trên tường liền đóng lại, vừa vặn giữ lấy hai cổ tay của Thẩm Thái Công. Hóa ra Viên Tiểu Tinh chỉ trong mấy chiêu đã dồn hai tay của Thẩm Thái Công vào góc chết, vừa lúc nằm trong phạm vi vòng sắt, lúc này vòng sắt đóng lại, Thẩm Thái Công lại thành cá trong lưới, không thể nhúc nhích.

Viên Tiểu Tinh giải quyết xong Thẩm Thái Công, tinh thần phấn chấn, bóng chưởng đầy trời. Sau ba mươi chiêu, Ngã Thị Thùy đã bị ép hai tay

phải đưa lên chống đỡ. Viên Tiểu Tinh lại hét lên:

- Khóa vòng!

Sau một tiếng “cách”, lại giữ lấy hai tay Ngã Thị Thùy.

Lúc này Nhị Manh đã đứng lên, vừa hận vừa giận, hai ngón tay điểm vào tử huyệt của Thấm Thái Công.

Viên Tiểu Tinh vừa chế ngự Ngã Thị Thùy, liền hừ lạnh một tiếng, xoay người xuất chiêu, đẩy Nhị Manh ra ngoài bảy tám thước, đụng vào người Đại Manh.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Viên Tiểu Tinh đã đánh bại hai đại cao thủ, ung dung bình tĩnh, e rằng khó có người nào công lực sáng ngang với hắn. Nên biết Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công tuy hai chân bị khóa, thân pháp di chuyển không linh hoạt, nhưng Viên Tiểu Tinh dùng một địch hai, hơn nữa còn ép cho hai tay Thấm Thái Công và Ngã Thị Thùy bị khóa lại, còn khó hơn nhiều so với đánh bọn họ bị thương. Mà võ công của Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công trong võ lâm cũng ít gặp đối thủ, cho nên ngay cả Tái Ngoại Song Manh cũng bị bọn họ một chiêu khống chế.

Chỉ nghe Viên Tiểu Tinh lạnh lùng nói:

- Nếu không phải ta vừa lúc trở lại, đã để hai tên này trốn mất rồi, các ngươi làm thế nào giao phó với ta?

Đại Manh vẻ mặt xấu hổ nói:

- Là chúng tôi đáng chết.

Nhị Manh đầy mặt căm hận nói:

- Tôi muốn giết bọn hắn!

Viên Tiểu Tinh cười lạnh nói:

- Không được, người giết bọn chúng thì ai giao Thượng Thanh đồ cho chúng ta? Đợi sau khi Thượng Thanh đồ tới tay, hai tên này để lại cho người giết.

Nhị Manh vui vẻ nói:

- Được, cảm ơn Viên đại ca!

Ngã Thị Thùy nghe được cả giận nói:

- Viên Tiểu Tinh, uống cho người là danh nhân võ lâm, có gan thì chiến một trận với Phương Chấn Mi, lại dùng loại thủ đoạn hèn hạ này để đoạt Thượng Thanh đồ!

Viên Tiểu Tinh đứng trong bóng tối, chậm rãi xoay người. Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công chỉ thấy hai mắt của hắn như hai ánh sao kỳ dị và lạnh khốc, sát khí lóe lên.

Hắn lạnh lùng nói:

- Không sai, sáng sớm ngày mai, ta sẽ chiến một trận với Phương Chấn Mi. Ta muốn giết hắn, giống như ba mươi năm trước giết “Quan Đông Đệ Nhất Dao” Phùng Tịch Dương, hai mươi năm trước giết “Thiết Kiếm Vô Địch” Long Phá Quan, mười năm trước giết “Vô Song Chưởng” Tư Đồ Triệu. Mười năm giết một danh thủ, đúng là chuyện vui trong thiên hạ, nhưng phải đợi hắn giao ra Thượng Thanh đồ trước.

Nên biết đám người “Quan Đông Đệ Nhất Dao” Phùng Tịch Dương, “Thiết Kiếm Vô Địch” Long Phá Quan, “Vô Song Chưởng” Tư Đồ Triệu, trước kia đều là danh nhân võ lâm, võ công cao cường, gần như không ai địch nổi. Nhưng những danh hiệp giang hồ này đều chết dưới “Tiểu Thiên

Tinh chương lực” của Viên Tiểu Tinh. Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công nghĩ đến đây, không kìm được đồng thời hít một hơi lạnh trong bóng tối.

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 6 – Đỉnh Núi Cứu Đờ Dững Cứu Người

Sáng sớm.

Ngoài thành Trường An, trên đỉnh Thiệu Thất, sương mù lan tràn, như hoa như mộng.

Trên đỉnh núi có một tòa tháp đá, tổng cộng bảy tầng, bên cạnh tháp có vài gốc cổ thụ, cũng không biết đã sống bao nhiêu năm. Thoạt nhìn có vẻ cổ kính vững chãi, dễ khiến người ta nghĩ đến tình cảm xa xưa.

Trên đỉnh núi chợt nghe tiếng hạc giương cánh trời cao, làm kinh động bảy tám con chim chóc buổi sáng, vội vã bay đi. Người áo xám kia đáp xuống đỉnh núi, thân hình giống như đúc bằng sắt, gió sớm thổi đến, tay áo phất phơ, lại không hề cử động giống như mọc rễ.

Đột nhiên trên đỉnh núi lại có một người áo trắng bay tới, thần thái nhàn nhã, dung mạo tuấn tú, không kinh động chim chóc cũng không kinh động cỏ cây, đi đến trước người áo xám kia một trượng, dừng lại chấp tay nói:

- Phương Chấn Mi thỉnh an tiên bối!

Viên Tiểu Tinh đứng trong sương vẫn không nhúc nhích, chỉ trầm giọng hỏi:

- Đờ đâu?

Phương Chấn Mi hờ hững nói:

- Đồ đã mang tới.

Viên Tiểu Tinh lạnh lùng nói:

- Đưa đây!

Phương Chấn Mi cười cười hỏi:

- Người đâu?

Viên Tiểu Tinh đột nhiên cao giọng nói:

- Người đâu!

Âm thanh cuồn cuộn truyền ra, kinh động chim chóc mệt mỏi vẫn đang say ngủ, vọng lại từng hồi trong khe núi mù mịt. Phương Chấn Mi chỉ thấy bên phải Viên Tiểu Tinh ba bốn trượng là dốc núi, vách đá gần như thẳng đứng, đá mọc lởm chởm, vừa nhọn vừa trơn, khe sâu không thấy đáy.

Sau khi Viên Tiểu Tinh kêu lên một tiếng, chợt nghe trong tháp đá vang lên hai tiếng “bộp bộp”, giống như có người trúng phải hai cái bạt tai nặng. Giọng nói của Ngã Thị Thùy đầy giận dữ từ trong tháp đá truyền ra:

- Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể bị nhục, người muốn chém muốn giết, ta không oán người, nhưng người bạt tai ta, nhất định có một ngày ta sẽ đánh cho người phải cầu xin mới thôi.

Chỉ nghe một người âm trầm lạnh lẽo cười nói:

- Ai bảo hôm qua dám lừa gạt gia gia của người? Bây giờ chỉ giáo huấn người một chút, sẽ còn nữa cho người xem!

Ngã Thị Thùy cá giận nói:

- Người...

Giọng nói của Thẩm Thái Công truyền đến: “Im lặng, Viên Tiểu Tinh muốn chúng ta lên tiếng để chứng thực cho Phương Chấn Mi xem, chúng ta thà bị đánh chết cũng không nên lên tiếng.”

Ngã Thị Thùy bưng tỉnh nói: “Đúng.”

Quả nhiên không nói thêm câu nào nữa.

Tháp đá có kết cấu đặc biệt, tầng trên nói chuyện, phía dưới có thể nghe được rõ ràng. Phương Chấn Mi rất quen thuộc giọng nói của Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, dù là ai cũng không giả mạo được.

Viên Tiểu Tinh lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi, cặp mắt trong sương mù cũng phát ra ánh sáng sắc bén:

- Có đúng không?

Phương Chấn Mi buông tay nói:

- Là bọn họ.

Viên Tiểu Tinh nói:

- Người đừng mơ đi cứu bọn chúng. Thứ nhất, người không biết bọn chúng ở trong tầng tháp nào. Thứ hai, mỗi tầng đều có cao thủ bảo vệ. Thứ ba, người không thể xông qua cửa này của ta. Thứ tư, chỉ cần ta hét một tiếng, bọn họ sẽ lập tức giết chết bằng hữu của người. Thứ năm, cho dù người xông lên được, cũng không biết làm thế nào phá giải cấm chế trên người bọn chúng.

Phương Chấn Mi nói:

- Há?

Viên Tiểu Tinh nói:

- Cho nên người không có cơ hội cứu bọn chúng ra, ta khuyên người nên bỏ ý định này đi, đưa đồ cho ta, ta sẽ thả người.

Phương Chấn Mi nói:

- Đưa đồ cho người rồi, người sẽ thả người sao?

Ánh mắt Viên Tiểu Tinh như đao, cười gằn nói:

- Dù sao người không đưa cũng không được, ta hét một tiếng, bọn họ sẽ động thủ, người đã không có cơ hội nào.

Phương Chấn Mi cười nhạt nói:

- Những chuyện không cơ hội nhưng vẫn phải làm, cả đời ta không biết đã làm bao nhiêu rồi.

Viên Tiểu Tinh sát khí nổi lên:

- Người nói gì?

Phương Chấn Mi chậm rãi từ trong áo lấy ra một tấm địa đồ loang lỗ máu, nói:

- Nếu ta nói tấm địa đồ này là Thượng Thanh đồ, hơn nữa là thật, người có tin không?

Viên Tiểu Tinh nhìn chăm chăm vào tấm địa đồ kia, chậm rãi nói:

- Người ta nói Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi tuyệt không nói dối, từ khi xuất đạo đến nay chưa từng nói dối một câu, trên tay cũng chưa từng nhuộm máu tanh. Nếu người nói là thật, ta sẽ tin.

Phương Chấn Mi nói:

- Đây chính là Thượng Thanh đồ.

Viên Tiểu Tinh động dung nói:

- Thật sự?

Phương Chấn Mi lạnh nhạt nói:

- Thật.

Viên Tiểu Tinh gân xanh nổi lên, nói:

- Đưa đây!

Phương Chấn Mi lẳng lẳng nói:

- Chờ đã, người nghe ta nói, Thượng Thanh đồ chỉ có một tấm, cũng không có bản sao. Thượng Thanh đồ là của quan phủ, không phải của ta. Nếu là vật của tại hạ, có thể dâng lên, nhưng hiện giờ...

Đột nhiên ngón trở búng “xoẹt” một cái, Thượng Thanh đồ bay thẳng sang bên núi. Viên Tiểu Tinh sửng sốt, nghĩ thầm có thể Phương Chấn Mi muốn giở trò gì, không dám đi chụp. Phương Chấn Mi tiếp tục nói:

- Thượng Thanh đồ chỉ có một tấm này, đã rơi xuống núi...

Kế tiếp lại nói vừa nhanh vừa gấp, nhưng hành văn rõ ràng:

- Với công lực người, lập tức đi cứu, có thể giữ được, nếu còn chần chừ, hối hận không kịp!

Hai mươi chữ, từng chữ âm vang, truyền vào trong tai Viên Tiểu Tinh.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, tấm Thượng Thanh đồ kia đã bay xuống khe sâu.

Viên Tiểu Tinh giật mình, bởi vì hẳn biết nếu còn do dự, chỉ sợ tấm Thượng Thanh đồ này sẽ vĩnh viễn chôn dưới đáy cốc. Trong nháy mắt

Viên Tiểu Tinh đã vọt lên, như hạc xám rơi nhanh xuống chân núi.

Nên biết vách núi này vừa dốc vừa hiểm trở, người khác tuyệt đối không xuống được, nhưng thân pháp “Trường Không Nhất Hạc” của Viên Tiểu Tinh lợi hại vô cùng, chẳng những có thể đi dọc theo vách, hơn nữa còn chạy nhanh như bay, đuổi theo Thượng Thanh đồ đang rơi xuống.

Nhưng Viên Tiểu Tinh nóng lòng lấy đồ, vận một hơi chân khí để chạy đi, cho nên cũng không kịp phát ra tiếng hét giết người. Đồng thời lúc rơi xuống sườn dốc hẳn lại suy nghĩ, lỡ may đây không phải Thượng Thanh đồ thật, mình còn có thể dùng Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công để uy hiếp Phương Chấn Mi, hơn nữa cho dù mình không kịp nhảy lên sườn núi, trong thời gian ngắn Phương Chấn Mi tuyệt đối không thể xông lên tháp, ngoài ra Phương Chấn Mi cũng không biết Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công bị nhốt trong tầng nào, trừ khi là giết lên từng tầng, cho dù giết lên được cũng không biết làm thế nào giải cứu hai người bọn họ. Trong nháy mắt Viên Tiểu Tinh đã kết luận, nếu mình dùng hết toàn lực, trong thời gian ngắn có thể mang đồ lên sườn dốc, khi đó mới từ từ đuổi tận giết tuyệt cũng không muộn.

Phương Chấn Mi là người thế nào? Hắn thấy Viên Tiểu Tinh nhấp nhô mấy cái, chân điểm vào vách núi rơi nhanh xuống, chỉ còn lại một bóng người nhỏ, nhìn thế đi e rằng chỉ trong chốc lát sẽ bắt kịp Thượng Thanh đồ. Ngay khi Viên Tiểu Tinh vừa rơi xuống sườn dốc, Phương Chấn Mi áo trắng phát một cái, lướt nhanh lên tháp.

Lên tháp cứu người trong phút chốc, đây rõ ràng là chuyện không thể.

Nhưng rất nhiều đại sự trong thiên hạ đều được thực hiện trong hoàn cảnh không thể.

Chân đạp trên đất, xông vào tầng thứ nhất của tháp đá.

Thế đi của Phương Chấn Mi nhanh chóng vô cùng.

Người ở tầng thứ nhất rõ ràng nhìn thấy Phương Chấn Mi sắp giao đồ ra, trong lòng mừng rỡ, không ngờ Viên Tiểu Tinh lại đột nhiên rơi xuống chân núi, còn Phương Chấn Mi lại xông tới.

Người canh giữ tầng thứ nhất này là Thường Sơn Tam Tiên.

Trong lúc vội vàng, Thường Sơn Tam Tiên thậm chí cho rằng Viên Tiểu Tinh đã bị Phương Chấn Mi đánh xuống sườn núi, trong lòng càng kinh hãi, lấy roi ra hơi chậm, thân hình Phương Chấn Mi như gió đã xông vào.

Thường Sơn Tam Tiên vung roi, chợt thấy bên hông tê rần, mỗi người đã trúng một chỉ, lập tức ngã xuống.

Phương Chấn Mi nhanh như chớp đảo một vòng trong tầng tháp đá này, xác định không có Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công, lại xông lên tầng thứ hai.

Thủ vệ trong tầng thứ hai là Tề Môn Tam Dao.

Tề Môn Tam Dao từng chịu thiệt dưới tay Phương Chấn Mi, lúc này Phương Chấn Mi đã lên tầng thứ hai, giống như thiên thần trong bóng tối, ba người cầm đao nhất thời lại không dám ra tay. Chợt nghe Phương Chấn Mi nói sang sảng:

- Bỏ binh khí xuống!

Giọng nói cuồn cuộn truyền ra trong phòng đá, đỉnh tai nhức óc. Tề Môn Tam Dao gần như không cầm đao nổi, làm sao còn chém xuống được?

Phương Chấn Mi nhanh như chớp đảo một vòng trong phòng đá, biết Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công cũng không có trong phòng này, lập tức xông lên phòng thứ ba.

Trong tầng thứ ba là Ngôn Gia Tứ Quái.

Ngôn Gia Tứ Quái bởi vì trấn thủ tầng thứ ba, khi Phương Chấn Mi xông vào tầng thứ nhất, bọn họ đã có chuẩn bị. Nhưng bọn họ không ngờ trong nháy mắt Phương Chấn Mi đã xông lên tầng này, cái gọi là “thế như chẻ tre” cũng không đủ hình dung. Ngôn Gia Tứ Quái ngấn ra, bốn người tám tay ào ào đánh vào Phương Chấn Mi.

Ở bên kia, Viên Tiểu Tinh thi triển thân pháp rơi xuống phía dưới, chỉ thấy cảnh vật hai bên lướt nhanh qua, gió lớn ù ù bên tai, đã đưa tay chụp lấy Thượng Thanh đồ. Bởi vì rơi xuống quá nhanh, Viên Tiểu Tinh còn bị kéo xuống ba bốn trượng, cát đá rơi lả tả, lập tức dùng thế “kim kê độc lập” dừng lại ngang trời, không tiếp tục rơi xuống.

Mà bên này, Phương Chấn Mi biết thời gian không nhiều. Lúc Ngôn Gia Tứ Quái chưa xuất quyền thì đối phương còn ở trước mặt, mới vừa ra tay thì đã không thấy người nữa. Phương Chấn Mi nhanh như rồng dạo, đã đảo một vòng trong phòng đá, xông lên tầng thứ tư.

Chỉ trong thời gian cực ngắn, Phương Chấn Mi đã một hơi leo lên ba tầng tháp,. Tề Môn Tam Dao, Thường Sơn Tam Tiên, Ngôn Gia Tứ Quái căn bản không nhìn thấy rõ, đã bị Phương Chấn Mi xông qua.

Phương Chấn Mi vừa lên tầng thứ tư, chợt nghe tiếng gió động, hai tấm lưới lớn một trái một phải chụp đến.

Hóa ra người canh giữ tầng thứ tư này chính là Thiên Địa Song Vong.

Mà ngay lúc này, cũng là lúc Viên Tiểu Tinh đứng vững trên trên vách đá, chuyện đầu tiên là nhìn vào địa đồ trong tay, xem thử là thật hay giả.

Phương Chấn Mi cũng không dừng lại, xông thẳng về phía trước.

Thiên Địa Song Vọng hét lớn một tiếng, hai tấm lưới thu lại, thấy Phương Chấn Mi đang ở trong lưới, lập tức mừng rỡ. Không ngờ Phương Chấn Mi vẫn tiếp tục xông tới, lưới này là thứ mềm mại, bị hấn mang theo đung thăng vào hai người.

Thiên Địa Song Vọng ngẩn ra, mắt thấy sắp sửa va phải Phương Chấn Mi, đột nhiên Phương Chấn Mi từ trong mắt lưới xuất chỉ, bắn trúng huyết đạo hai người, khiến hai người lập tức ngã xuống.

Thiên Địa Song Vọng vừa ngã xuống, lưới trong tay buông lỏng, Phương Chấn Mi liền thoát ra khỏi lưới, nhanh như chớp đảo một vòng trong tầng thứ tư, sau đó hét lớn một tiếng, xông lên tầng thứ năm.

Tiếng hét này của Phương Chấn Mi là để lấy hơi. Hóa ra khi hấn xông lên bốn tầng phòng đá, mười hai người Thường Sơn Tam Tiên, Tề Môn Tam Dao, Ngôn Gia Tứ Quái, Thiên Địa Song Vọng lại không ngăn được nửa khắc, hấn cũng không cần lấy hơi, đột phá qua bốn cửa chỉ trong chớp mắt.

Tiếng hét này của Phương Chấn Mi khiến Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công ở tầng thứ sáu giật mình. Tái Ngoại Song Mạnh cũng cảnh giác, nhưng vì chưa có tiếng hét của Viên Tiểu Tinh, cho nên không dám ra tay giết chết hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công.

Mà ở bên kia, Viên Tiểu Tinh đã xác định Thượng Thanh đồ này cũng không phải giả, trong lòng mừng rỡ.

Hấn lập tức hét lớn ba tiếng, bốn vách vọng lại. Nhưng vì rơi xuống sườn dốc quá sâu, âm thanh không thể truyền vào tháp đá, nếu không Tái Ngoại Song Mạnh đã lập tức giết chết hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công rồi.

Sau khi Viên Tiểu Tinh hét lớn ba tiếng, lập tức nhớ tới Phương Chấn Mi, lại không chần chừ, hạc lớn gương cánh, nhanh như chim nhận bay lên

đỉnh núi.

Mà ở bên này, Phương Chấn Mi đã mang theo tiếng hét lớn, xông lên tầng thứ năm. Nếu là người khác, liên tục lục soát bốn phòng mà không có thu hoạch, khó tránh khỏi thất vọng, nhưng Phương Chấn Mi lại càng hăng hái, càng dũng cảm.

Chỉ thấy trong tầng thứ năm có bóng người lóe lên, một người xông đến gần, trong chớp mắt đã đánh ra ba chưởng mười chỉ, cước pháp thi triển, cũng đá ra chín cước. Tuy chỉ có một người, nhưng võ công lại cao hơn nhiều so với đám người Thường Sơn Tam Tiên, Tề Môn Tam Đao, Ngôn Gia Tứ Quái, Thiên Địa Song Vồng.

Phương Chấn Mi áo trắng phất lên, gập lại giữa không trung, bay xéo vào trong.

Người nọ cũng vô cùng nhanh nhạy, thấy Phương Chấn Mi gập lại, hăn cũng lách mình, chưởng pháp, chỉ pháp và cước pháp đánh vào giữa lưng Phương Chấn Mi. Trông thấy sắp sửa đánh trúng, thân pháp Phương Chấn Mi đột nhiên biến đổi, từ dưới bay lên, lao vào phòng đá.

Người nọ giật mình, thân hình đảo một cái, lại thay đổi góc độ, từ dưới lên trên đột kích Phương Chấn Mi.

Nhưng thân pháp Phương Chấn Mi lại biến đổi, từ trên chìm xuống, ngang ngang bay ra.

Biến hóa như vậy, người nọ cũng không theo kịp, chỉ, chưởng và cước đều đánh trật.

Người này không phải ai khác, chính là “Diệu Thủ” Quan Bách Lý.

Phương Chấn Mi giữa không trung liên tục thay đổi ba loại thân pháp, bay ngang vào phòng, chợt nghe trong góc phòng đá này có người rên rĩ

một tiếng, nói:

- Cứu ta!

Phương Chấn Mi mừng rỡ, vội bay nhanh đến, đỡ người trên đất kia dậy.

Quan Bách Lý một kích không trúng, lập tức xoay người, lao về sau lưng Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi đỡ người trên đất dậy, thấy hấn giống như bị thương rất nặng, toàn thân mềm nhũn. Nhưng đột nhiên người nọ trở tay rút đao, ánh đao bắn ra, đâm thẳng vào giữa tim Phương Chấn Mi.

Thanh đao này chính là “Đoạn Trường đao”.

Người cầm đao này không cần phải nói, chính là “Tiểu Đoạn Trường” Mạnh Hậu Ngọc.

Đao của Mạnh Hậu Ngọc nhanh vô cùng, chuẩn vô cùng, mà Phương Chấn Mi lại cho rằng hấn là Thẩm Thái Công hoặc Ngã Thị Thùy, đang lúc vui mừng, chỉ lo đỡ dậy, nào có thể tránh được một đao này của hấn?

Mà sau lưng Quan Bách Lý cũng nhanh chóng lao tới, một quyền đánh vào Phương Chấn Mi, thế tới dũng mãnh, không gì sánh được.

Ngay lúc này, Viên Tiểu Tinh cũng đã nhảy lên đỉnh núi, vừa thấy Phương Chấn Mi không còn ở trên núi, trong lòng biết hấn nhất định đã xông vào trong tháp, lập tức suy nghĩ: “Bất kể Phương Chấn Mi có nhanh đến đâu, cũng không thể kịp cứu Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công, bây giờ đồ đã đến tay, có thể giết người.”

Viên Tiểu Tinh bất giác cười gằn, hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này giống như nói cho Tái Ngoại Song Mạnh biết có thể giết người.

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 7 – Lửa Lớn Vì Nghĩa Cứu Địch Thủ

Ánh đao lóe lên.

Ngay lúc này bỗng có một bàn tay vươn ra, chụp lấy tay cầm đao.

Lúc đầu Phương Chấn Mi cho rằng người nằm trên đất là Ngã Thị Thùy hoặc Thẩm Thái Công, đang muốn đỡ dậy, đột nhiên trong lòng khẽ động, cảm thấy tiếng kêu “cứu ta” kia không giống giọng của Ngã Thị Thùy hoặc Thẩm Thái Công.

Nên biết Phương Chấn Mi quen Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công đã lâu, cho nên Viên Tiểu Tinh chỉ cần ép Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công lên tiếng, sẽ có thể chứng minh hai người thật sự ở trong tay mình. Mạnh Hậu Ngọc giả vờ thế nào cũng không gạt được lỗ tai của Phương Chấn Mi.

Nhưng Mạnh Hậu Ngọc cũng không tầm thường, đao trên tay phải vừa rơi xuống đất, tay trái quơ một cái đã chụp được đao, lại đâm vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi một chiêu đắc thủ, cũng không dừng lại, dưới tình hình gần như không thể, hấn lại ngửa người một cái, như một luồng khói nhẹ xông lên tầng thứ sáu.

Phương Chấn Mi nhoáng lên như vậy, một quyền của Quan Bách Lý không trúng, lại không thu thế được, chẳng khác nào đánh vào đầu Mạnh Hậu Ngọc đang nằm dưới đất.

Cổ tay của Mạnh Hậu Ngọc bị Phương Chấn Mi chụp một cái, vừa tê vừa đau. Mặc dù Phương Chấn Mi không hạ sát thủ, nhưng Mạnh Hậu Ngọc nhất thời vẫn không đứng dậy nổi. Hắn thấy quyền của Quan Bách Lý đột nhiên đánh về phía mình, không thể tránh né, chột nổi lòng tàn nhẫn, đao trong tay đẩy phía trước, “phụp” một tiếng đâm thẳng vào bụng “Diệu Thủ” Quan Bách Lý.

Quan Bách Lý kêu thảm một tiếng, một quyền kia cũng biến thành vô lực, nhưng vẫn đánh cho Mạnh Hậu Ngọc xanh mặt sưng mũi.

Quan Bách Lý lại vô duyên vô cớ ngã xuống chết đi như vậy.

Tiếng hét vừa dứt, Phương Chấn Mi đã xông vào trong tầng thứ sáu.

Lúc này Tái Ngoại Song Manh ở tầng thứ sáu đã nghe được tiếng hét của Viên Tiểu Tinh, một người một trượng, mang theo tiếng gió sắc bén đâm vào cổ họng hai người Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công.

Hai người Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công liếc nhau một cái, đang nhắm mắt chờ chết, chột nghe trong bóng tối vang lên hai tiếng “xoẹt xoẹt”, hai luồng chỉ phong sắc bén bắn ra hai trượng.

Tái Ngoại Song Manh giật mình. Đại Manh cả giận nói:

- Là ai?

Nhị Manh quát lên:

- Phương Chấn Mi?

Hai người Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công vừa thấy Phương Chấn Mi tới, trong lòng mừng rỡ. Thảm Thái Công nhanh trí hét lên:

- Cơ quan ở góc tường!

Lời còn chưa dứt, Phương Chấn Mi đã nhanh như chớp vọt tới.

Tái Ngoại Song Manh vừa nghe, biết Phương Chấn Mi muốn mở cơ quan, lập tức giống như hai con dơi đen, trúc trượng mang theo tiếng rít đâm tới.

Lúc này lại một tiếng rít vang lên ở dưới tháp, hóa ra Viên Tiểu Tinh đã đến chân tháp, đang muốn xông lên.

Một khi Viên Tiểu Tinh chạy lên, e rằng Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công khó thoát khỏi cái chết.

Phương Chấn Mi cũng không để ý đến trượng của Tái Ngoại Song Manh, đã lao đến trước cơ quan, bất chấp tất cả đưa tay kéo cần sắt bên trái.

Cần sắt vừa kéo, đôi tay của hai người Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công liền được thả ra. Phương Chấn Mi lập tức quay người, lúc này trúc trượng của Tái Ngoại Song Manh đã đâm vào trong áo trắng của hắn.

Mắt thấy trượng sắp đâm vào thịt, tay của Phương Chấn Mi cũng đồng thời bắt lấy hai cây trượng. Tái Ngoại Song Manh dùng sức kéo, muốn đoạt lại trúc trượng, không ngờ Phương Chấn Mi lại thuận thế đẩy tới, khiến Tái Ngoại Song Manh nhất thời không thu thế được, ngã về phía Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công.

Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công cười một tiếng, một người cuốn lấy một tên mù, bắt đầu kịch chiến.

Phương Chấn Mi quay đầu nhìn lại, trông thấy còn có hai cần sắt, không biết có tác dụng gì. Nhưng lại nghe một tiếng hét lớn, đã đến tầng thứ ba, Phương Chấn Mi cắn răng một cái, đồng thời kéo cả hai cần sắt.

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công lập tức thoát ra khỏi vòng sắt. Hai người nhìn nhau một cái, trong lòng mừng rỡ, cười mấy tiếng, xuất chiêu càng dũng mãnh.

Tái Ngoại Song Manh nào có thể ngăn cản được? Sau mấy chiêu đã lâm vào cục diện nguy hiểm.

Phương Chấn Mi áo trắng lóe lên, lập tức gia nhập vòng chiến. Tái Ngoại Song Manh chỉ cảm thấy bên hông tê rần, huyết đạo bị phong tỏa, lập tức ngã xuống đất.

Phương Chấn Mi biết Viên Tiểu Tinh sắp xông lên, cho nên không muốn ham chiến, đột nhiên ánh lửa ngút trời, trong tháp ngoài tháp đều bốc cháy.

Nguyên lai tháp này được xây bằng đá hiếm cực kỳ kiên cố, nhưng lại được phủ lên một lớp nguyên liệu dễ cháy, cho nên trong phòng đều không đốt đèn, bởi vì một khi bén lửa, thế lửa lan ra cực nhanh, khó mà khống chế. Phương Chấn Mi kéo cần sắt chính giữa, chính là đốt nguyên liệu này, do đó lập tức ánh lửa rùng rục.

Ý định ban đầu của Viên Tiểu Tinh là muốn dùng tiếng hét làm ám hiệu, giết chết Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công, dụ Phương Chấn Mi lên tháp, sau đó dùng lửa đốt hấn, cho dù hấn chạy thoát được, nhất định cũng phải chật vật, lại cho người phục kích ngoài tháp, một lần giết chết hấn.

Viên Tiểu Tinh đang xông lên tầng thứ tư, chợt phát hiện lửa lớn bốc cháy, không dám đi lên tiếp nữa. Bởi vì lỗ hổng trên mỗi tầng tháp đều không đủ chui người ra ngoài, bị nhốt trong tháp chắc chắn phải chết, vì vậy lập tức chạy xuống dưới.

Viên Tiểu Tinh vừa ra khỏi tháp, nhìn về bên trong, đột nhiên có ba bóng người một đen, một trắng, một xám cũng đồng thời chạy ra.

Ba người này chính là Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công.

Trong đám lửa lớn, nếu Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công vẫn bị vòng sắt khóa lại thì chắc chắn phải chết. Nhưng lúc này hai người đã thoát khốn, với võ công của bọn họ, muốn xông ra biển lửa cũng không phải chuyện khó. Hai người vốn hào khí tận trời, vừa thoát khốn lập tức kéo vai cười vui sướng, hoàn toàn không để ý đến Viên Tiểu Tinh đang giận dữ sát khí đầy mặt.

Viên Tiểu Tinh cũng không nhìn bọn họ, mà là nhìn chăm chăm vào Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi vẫn ung dung mỉm cười.

Lúc này tháp đá khói mù tràn ngập, lại có ba người chạy ra, đó là Tề Môn Tam Dao, vừa chạy vừa nước mắt nước mũi đầm đìa, ho lên khùng khục.

Trong tháp đá chợt nghe tiếng kêu thảm.

Phương Chấn Mi ngẫm nghĩ nói:

- Không hay! Lúc ta xông lên tháp từng phong bế huyết đạo của Thường Sơn Tam Tiên, Thiên Địa Song Vồng và Tái Ngoại Song Mạnh, huyết cam của bọn họ không bị khóa, cho nên tiếng hô này chính là của bọn họ!

Lúc này trong tháp lại có một người chạy ra, áo quần rách rưới, vô cùng chật vật, đó là Mạnh Hậu Ngọc. Dưới nách của hắn trống không, chẳng hề cứu người nào.

Phương Chấn Mi cắn răng một cái, lại xông vào trong tháp.

Chuyện này chẳng những khiến Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công ngây người, ngay cả Viên Tiểu Tinh cũng sửng sốt, không hiểu Phương Chấn Mi rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng chỉ một lúc sau, Phương Chấn Mi đã từ trong khói dày chạy ra, dưới nách kẹp hai người, đó là Thiên Địa Song Vồng. Phương Chấn Mi vừa bỏ Thiên Địa Song Vồng xuống, lại lao vào trong tháp.

Lúc này trong tháp lửa đã cháy rất lớn, đường tới đường lui hầu hết đều bị chặn đứng. Lúc này Phương Chấn Mi xông vào, tuy khinh công có cao, nhưng tùy thời đều có thể mất mạng trong biển lửa. Có điều Phương Chấn Mi chỉ một lòng muốn cứu người, nào có thời gian suy nghĩ đến chuyện này?

Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công thấy vậy máu nóng dâng trào, nhất thời oán thù đều quên, cứu người quan trọng. Ngã Thị Thùy hét lớn:

- Lão Thẩm, cứu người đi!

Thẩm Thái Công đáp lời:

- Đi giúp Phương Chấn Mi một tay.

Cả hai đồng thời lao vào trong tháp lửa.

Lần này Viên Tiểu Tinh thật sự ngỡ ngẩn.

Lúc này Ngôn Gia Tứ Quái cũng chạy ra, võ công của bọn họ không bằng Mạnh Hậu Ngọc, dĩ nhiên không thể ra ngoài nhanh như vậy; cũng không giống Tề Môn Tam Dao trấn thủ tầng thứ hai, đi ra khá dễ dàng. Bốn người bọn họ vừa chạy vừa dập lửa trên y phục.

Trong biển lửa lại có ba người bay ra, chính là Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công, mỗi người kẹp lấy một người khác, đó là

Thường Sơn Tam Tiên.

Ba người Phương Chấn Mi, Ngã Thị Thùy và Thầm Thái Công vô cùng chật vật, có mấy chỗ trên y phục đã bốc cháy, cả người mồ hôi đầm đìa. Ngã Thị Thùy và Thầm Thái Công bỏ người xuống, thở hổn hển từng hơi. Phương Chấn Mi thì lại chạy vào biển lửa, bởi vì trong tầng thứ sáu vẫn vang lên tiếng kêu cứu của Tái Ngoại Song Manh.

Lúc này Mạnh Hậu Ngọc đã đi đến bên cạnh Viên Tiểu Tinh, nói nhỏ:

- Sư phụ, lúc này chúng ta thừa cơ hạ thủ, giết chết Ngã Thị Thùy và Thầm Thái Công, sau đó chặn cửa tháp lại, xem Phương Chấn Mi làm sao ra ngoài!

Viên Tiểu Tinh không nhìn hăn, chỉ nhìn tháp đá đang bốc cháy, sắc mặt lạnh lùng, nói từng chữ từng câu:

- Câm miệng của người lại, nếu không ta phế người!

Mạnh Hậu Ngọc giật mình một cái, cũng không dám nói nữa.

Phương Chấn Mi một lần nữa chạy ra, mấy chỗ trên người đã bốc cháy, áo quần rách nát, đầu tóc tán loạn, nhưng thần sắc vẫn quyết đoán uy vũ, chỉ lo dập lửa trên người giúp Tái Ngoại Song Manh, sau đó mới lần một vòng dập lửa trên người mình.

Đại Manh giật mình kêu lên:

- Người không phải Viên đại ca!

Nhị Manh cũng nói:

- Người là Phương Chấn Mi!

Phương Chấn Mi không trả lời, chỉ khoanh chân ngồi xuống, vận công điều tức. Hắn biết kẻ địch lớn nhất vẫn ở trước mặt, mà hắn đã tiêu hao quá nhiều công lực, phải lập tức vận khí điều tức.

Viên Tiểu Tinh không cử động. Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công lần lượt đi đến bên cạnh Phương Chấn Mi, tập trung tinh thần đề phòng. Viên Tiểu Tinh lạnh lùng nói:

- Người cứ việc nghỉ ngơi, hôm nay trận chiến giữa ta và người khó mà tránh được.

Phương Chấn Mi chậm rãi mở mắt ra, mỉm cười nói:

- Người đã lấy được Thượng Thanh đồ, vì sao không đi?

Viên Tiểu Tinh nói:

- Ta cũng không muốn giao thủ với người, nhưng nếu ta cầm đồ rời đi, người có đuổi theo hay không?

Phương Chấn Mi chậm rãi gật đầu, nói:

- Đuổi theo. Thượng Thanh đồ không phải là vật của ta, cần phải đoạt lại, vật về với chủ.

Viên Tiểu Tinh nói như đinh đóng cột:

- Đúng thế! Lão phu bình sinh chỉ truy sát kẻ địch, trước giờ chưa từng có ai dám truy sát lão phu, cho nên ta không đi.

Phương Chấn Mi không lên tiếng. Đám người Ngôn Gia Tứ Quái, Tề Môn Tam Dao, Thiên Địa Song Võng, Thường Sơn Tam Tiên chỉ bị thương nhẹ, châu đầu ghé tai nói chuyện một lúc, đột nhiên cùng nhau đi đến bên cạnh Viên Tiểu Tinh. Lão đại của Ngôn Gia Tứ Quái nói:

- Viên lão tiền bối, bốn huynh đệ chúng tôi tuy là tự mình chạy ra, nhưng chúng tôi không muốn đối địch với Phương công tử, chúng tôi muốn...

Lão đại của Thường Sơn Tam Tiên nói tiếp:

- Chúng tôi muốn rút khỏi chuyện này, đám người Phương công tử có ơn cứu mạng với chúng tôi, chúng tôi sao có thể...

Thiên Địa Song Vồng cũng kêu lên:

- Chúng tôi sao có thể lấy oán báo ơn, đại ơn đại đức cứu mạng này, ngày khác chúng tôi sẽ báo đáp Phương công tử.

Lão đại của Tề Môn Tam Dao cũng nói:

- Tình hình vừa rồi, chúng tôi cũng không phải người mù. Viên lão tiền bối, thứ cho chúng tôi không thể giúp ngài nữa, sau này gặp lại!

Dứt lời liền xoay người muốn rời đi, đột nhiên có một người nhảy ra, hét lớn:

- Được lắm, các người lại ăn cháo đá bát! Kẻ nào dám đi, ta giết kẻ đó!

Thiên Địa Song Vồng cả giận nói:

- Vừa rồi chúng ta còn nhìn thấy thi thể Quan huynh trong tháp, rõ ràng là trúng phải Đoạn Trường đao của người mà chết. Thỏ chết cáo buồn, chim hết cất cung, người còn dám gây sự với chúng ta?

Mạnh Hậu Ngọc quát lên:

- To gan, dám cãi lời à, trong vòng ba chiêu ta sẽ lấy mạng người!

Chợt nghe một giọng nói kỳ dị cất lên:

- Cái gì? Người khinh chúng ta là người mù, không nhìn thấy sao? Xem lão tử có trường trị tên tiểu tạp chủng này không! Khắc khắc!

Một giọng nói khác lại vang lên:

- Được, lão tử sẽ giải quyết người, để cảm tạ ân công của huynh đệ chúng ta. Khách khách!

Hai người kia không phải ai khác, chính là Tái Ngoại Song Mạnh, nói xong lập tức nhảy tới, vây lấy Mạnh Hậu Ngọc.

Mạnh Hậu Ngọc vừa giận vừa sợ, quát lên:

- Mấy tên mù, muốn chết sao!

Đại Mạnh cười hà hà nói:

- Đúng vậy.

Nhị Mạnh cười ha ha nói:

- Làm sao người biết?

Trong lúc cười, hai cây trúc trượng lại không hề dung tình đâm về phía Mạnh Hậu Ngọc. Mạnh Hậu Ngọc lập tức rút Đoạn Trường đao ra, bắt đầu chém giết.

Lúc này đám người Thường Sơn Tam Tiên, Tề Môn Tam Đao, Thiên Địa Song Vong, Ngôn Gia Tứ Quái tuy không muốn đối phó với Phương Chấn Mi, nhưng cũng không dám đối địch với Viên Tiểu Tinh, chỉ vội vã chào Phương Chấn Mi, sau đó quay người rời đi.

Chợt nghe tiếng hạc lớn giương cánh, một người đã lao đến giữa không trung, thanh thế ác liệt, đánh thẳng tới Tái Ngoại Song Manh, chính là “Trường Không Nhất Hạc” Viên Tiểu Tinh.

Cùng lúc đó áo trắng lóe lên, hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công định thần nhìn lại, trông thấy Phương Chấn Mi không còn trên đất, đã chặn đánh Viên Tiểu Tinh giữa không trung.

Hai bóng người một xám một trắng đấu nhau hơn mười chiêu giữa không trung, đồng thời rơi xuống. Thân thể Viên Tiểu Tinh khẽ lắc lư, bước chân Phương Chấn Mi hơi loạng choạng, lại là chưa phân thắng bại.

Chợt nghe Đại Manh kêu lên:

- Chúng ta lại thiếu người một mạng rồi!

Nhị Manh đang kịch chiến cũng nói:

- Tiểu tử này để ta đối phó, còn lão tiểu tử để cho người!

Nên biết Tái Ngoại Song Manh mặc dù hành sự quái gở, nhưng cũng là người trọng nghĩa báo ân. Phương Chấn Mi đã cứu bọn họ, nói gì cũng không thể tiếp tục đối địch Phương Chấn Mi. Bọn họ vốn kính phục Viên Tiểu Tinh võ công cao cường, cho nên gọi là đại ca, Viên Tiểu Tinh bảo bọn họ trông chừng Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công, hai người cũng nhận lời. Không ngờ lúc gặp nạn Viên Tiểu Tinh không hề cứu bọn họ, mà lại được Phương Chấn Mi cứu. Hiện giờ Viên Tiểu Tinh còn muốn giết bọn họ, trong lòng càng giận, cho nên cả Viên Tiểu Tinh cũng không thèm để vào mắt.

Nhưng dù sao Tái Ngoại Song Manh cũng do Viên Tiểu Tinh mời tới, hai người này lại giúp sức cho Phương Chấn Mi, bảo Viên Tiểu Tinh làm sao không giận? Viên Tiểu Tinh muốn giết Tái Ngoại Song Manh, nhưng lại bị Phương Chấn Mi ngăn cản, chỉ trong một chiêu đã biết được Phương

Chấn Mi chẳng những khinh công cao tuyệt, nội lực cũng thâm hậu khó lường. Trong lòng Viên Tiểu Tinh thầm nghĩ: “Nếu chờ hãn vận công điều tức, công lực hoàn toàn khôi phục, chỉ sợ mình chưa chắc có thể thắng được.”

Lập tức xanh mặt nói:

- Phương Chấn Mi, người muốn tìm chết, ta sẽ giúp người!

Vừa dứt lời liền lướt nhanh lên, vận hết công lực toàn thân, dùng “Tiểu Thiên Tinh chưởng lực” đánh tới Phương Chấn Mi.

Nguyên lai Viên Tiểu Tinh thấy công lực của Phương Chấn Mi còn chưa khôi phục, cho nên dùng công lực thâm hậu của hãn, muốn một chiêu đánh chết Phương Chấn Mi.

Bất cứ ai cũng khó tiếp được “Tiểu Thiên Tinh chưởng lực”, huống hồ Phương Chấn Mi đã ba lần bảy lượt lên xuống tháp đá, công lực đã hao tổn nhiều.

Trong chiến đấu bình thường, rất ít người vừa ra tay đã vận hết nội lực, toàn lực truy kích. Bởi vì lỡ may đối thủ mạnh hơn mình, một kích không trúng, thể lực hao tổn, rất dễ thất bại thảm hại.

Viên Tiểu Tinh chỉ mong nhanh chóng giết chết Phương Chấn Mi, cũng không quan tâm đến những chuyện này.

Viên Tiểu Tinh một chưởng đánh tới, nhanh như tia chớp. Phương Chấn Mi vẫn quay mặt về phía Viên Tiểu Tinh, lại không dám đón đỡ, cũng không kịp xoay người, lập tức hít sâu một hơi, lui nhanh về phía sau.

Chưởng thế của Viên Tiểu Tinh không thay đổi, thi triển thân pháp “Trường Không Nhất Hạc” ép thẳng tới. Phương Chấn Mi vẫn lui về phía sau, bàn tay của Viên Tiểu Tinh vẫn luôn cách ngực Phương Chấn Mi một

thước, chỉ cần Phương Chấn Mi hơi chậm một chút, Viên Tiểu Tinh sẽ có thể giết chết đối phương dưới chưởng.

Thân pháp của hắn tuy nhanh, nhưng Phương Chấn Mi lui về phía sau cũng nhanh không kém, hai người một lùi một tiến, tư thế không thay đổi, trong chớp mắt đã chạy ra hai ba chục trượng.

Viên Tiểu Tinh biết, nếu không phải mình xuất chưởng trước, Phương Chấn Mi ứng biến sau, e rằng thân pháp “Trường Không Nhất Hạc” của mình chưa chắc đã đuổi kịp đối phương.

Lúc này Phương Chấn Mi không có cả cơ hội xoay người, vẫn luôn lui nhanh về phía sau, sắp sửa đụng vào tháp đá. Viên Tiểu Tinh mừng rỡ trong lòng, thầm nghĩ: “Xem lúc người đụng tường đá, còn chạy đi đâu được!”

Không ngờ sau lưng Phương Chấn Mi giống như mọc mắt, như cá lội nhoáng lên, lập tức lướt qua bên cạnh tháp. Viên Tiểu Tinh hét lên giận dữ, chưởng lực cũng kịp thời đổi hướng, không đánh vào trên đá, càng phát lực truy đuổi, bàn tay vẫn không rời ngực Phương Chấn Mi một thước.

Hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công muốn giúp Phương Chấn Mi một tay, lập tức đuổi theo. Nhưng với của khinh công Viên Tiểu Tinh và Phương Chấn Mi, cho dù bọn họ đuổi thế nào vẫn rơi ở phía sau, trong lòng vừa giận vừa gấp.

Phương Chấn Mi và Viên Tiểu Tinh một đuổi một lui, lại vòng quanh trong núi. Mặt trời đã ở trên cao, hai người Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy cũng đuổi theo đến mức thở dốc như trâu, mồ hôi đầm đìa.

Bên kia Tái Ngoại Song Mạnh giao chiến với Mạnh Hậ Ngọc, hai bên càng đánh càng tàn nhẫn, càng đánh càng kịch liệt, đáng tiếc cũng bắt đầu mệt mỏi rãi rời.

Đột nhiên thân pháp Phương Chấn Mi biến đổi, mặt vẫn nhìn về phía Viên Tiểu Tinh, nhưng thân thể trượt gập, lướt nhanh, xê dịch, bay ra, đủ các loại thân pháp kỳ dị, có lúc đột ngột trượt qua bên cạnh chân Viên Tiểu Tinh, có lúc đột nhiên vọt đến sau lưng Viên Tiểu Tinh, có khi lại bay lên trên đầu Viên Tiểu Tinh. Nhưng thân pháp của Viên Tiểu Tinh cũng như vậy, cho dù Phương Chấn Mi đi đến đâu, hắn vẫn có thể đi theo, bàn tay không rời ngực Phương Chấn Mi một thước, cũng không cho Phương Chấn Mi có cơ hội xoay người. Hai người bên tránh bên đánh, bên đuổi bên chạy, lại khiến Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công bị bỏ lại phía sau, dần dần chạy đến chân núi, đánh thẳng vào trong thành Trường An.

Hai người Phương Chấn Mi và Viên Tiểu Tinh đánh vào thành Trường An, hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công cũng đuổi theo vào thành Trường An, vệ binh thủ thành đương nhiên không cản được bọn họ. Mỗi lần thấy Phương Chấn Mi sắp đụng phải người đi đường, quây hàng hay nhà cửa, hắn lại luôn khéo léo tránh ra, nhưng lại không thoát được bàn tay của Viên Tiểu Tinh.

Lúc này đã là giữa trưa, hai người Phương Chấn Mi và Viên Tiểu Tinh biến đổi thân pháp, một chạy một đuổi, không còn né tránh mà là so tài khinh công. Như vậy hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công nào còn đuổi theo được? Chỉ thấy hai bóng người một xám một trắng càng lúc càng xa, biến mất ở trước mặt, không có biện pháp nào.

Về mặt này, Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công cũng biết mình không bằng người, chỉ có thể nhìn nhau than thở.

Chợt nghe sau lưng có tiếng gió nổi lên, Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công còn chưa quay lại, đã thấy một bóng người áo trắng lướt qua trên đầu. Hai người vừa mới quay lại, bóng xám lóe lên, lại một bóng người bay qua trên đầu. Hai bóng người một xám một trắng nhanh đến mức không nhìn thấy rõ, lại chạy đi xa.

Hóa ra Phương Chấn Mi và Viên Tiểu Tinh một đuổi một chạy, lại đảo một vòng lớn trở về. Lúc này hai đại cao thủ Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công lại không thấy rõ đối phương, thật sự chán nản. Ngã Thị Thùy vỗ vỗ vai Thẩm Thái Công, thở dốc nói:

- Lão Thẩm, ta thấy muốn đuổi kịp bọn họ là chuyện của kiếp sau rồi.

Thẩm Thái Công chợt giống như nhớ tới chuyện gì, nói:

- Không bằng chúng ta trở về tháp đá, xem thử cháu trai và hai người mù kia đánh nhau thế nào rồi!

Thế là hai người nhanh chóng chạy ngược trở về, đi qua ngoại thành Trường An ruộng nương xanh biếc, lúc lên đỉnh Thiếu Thất thì đã là sau giờ Ngọ, từ xa nhìn thấy Tái Ngoại Song Mạnh và Mạnh Hậu Ngọc đã như nỏ mạnh hết đà. Luận về võ công, nếu một đấu một thì Mạnh Hậu Ngọc có thể thắng bất kỳ người nào trong Tái Ngoại Song Mạnh, nhưng Song Mạnh đánh một mình hăn thì hăn chắc chắn phải thua. Mạnh Hậu Ngọc ngoài mặt hiền lành nhưng lòng dạ ác độc, lợi dụng việc Tái Ngoại Song Mạnh bị mù, dựa vào đao pháp ác độc, cơ trí và khéo léo, giao chiến lâu đến như vậy xem như đã rất hiếm có rồi.

Lúc này Tái Ngoại Song Mạnh đang cúi đầu tránh một đao “Hoành Tảo Thiên Quân” của Mạnh Hậu Ngọc chém vào cổ, hai người cúp thấp, hai trượng đâm ra. Trên mặt cá chân của Mạnh Hậu Ngọc lập tức có thêm hai lỗ máu, mềm nhũn ngã xuống. Mạnh Hậu Ngọc cả kinh kêu lên:

- Hai vị tiền bối, tiểu chất nhận thua, hạ thủ lưu tình!

Đại Mạnh cười hơ hơ nói:

- Tiểu tử, ngươi còn dám bảo chúng ta mù không? Huynh đệ chúng ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử!

Hóa ra hẳn vẫn không quên lời khen của Thâm Thái Công và Ngã Thị Thùy trong tháp đá lúc dùng kế dụ bọn họ tháo vòng.

Nhị Manh cũng cười hì hì nói:

- Tiểu tử, võ công của người không tệ, nể mặt Viên Tiểu Tinh, không giết người!

Mạnh Hậu Ngọc giãy dựa đứng lên, bái tạ nói:

- Cảm ơn hai vị tiền bối không giết, tiểu bối cả đời không quên...

Hai người Ngã Thị Thùy và Thâm Thái Công ở xa nhìn, nghĩ thầm chiến đấu đã qua, cứ từ từ đi tới cũng không muộn. Không ngờ ánh đao chợt lóe lên, Mạnh Hậu Ngọc rút đao, máu tươi bắn ra. Nhị Manh kêu thảm:

- Đây là người... người tạ lễ sao...

Lập tức ngửa người té xuống.

Đại Manh vừa nghe Nhị Manh đã chết, huynh đệ tình thâm, cũng không quan tâm đến gì nữa, hét lên giận dữ, cả người lẫn trượng đâm về phía Mạnh Hậu Ngọc.

Mạnh Hậu Ngọc một chiêu đắc thủ, trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ chỉ còn một tên mù, mình nhất định có thể đối phó được. Không ngờ vết thương trên hai chân nhói đau, lại không thể di chuyển, không tránh được một trượng kia Đại Manh, trong lòng vừa sợ vừa gấp, lập tức chém ra một đao.

Sau một tiếng “phụp”, Đại Manh lửa giận công tâm, lại không hề né tránh, bị một đao cắm vào ngực, đâm đến tận chuôi. Nhưng thế công của

Đại Manh vẫn không giảm, trúc trượng đâm thẳng vào tim Mạnh Hậu Ngọc, từ sau lưng đâm ra.

Hai người Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công thấy biến hóa chợt xảy ra, bởi vì cách khá xa nên không kịp cứu viện, liền hét lớn một tiếng:

- Dừng tay!

Đến khi chạy tới gần, Đại Manh và Mạnh Hậu Ngọc đã đồng quy vu tạt, cùng nhau ngã xuống chết đi.

Hai người Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công liếc nhau một cái, trong lòng cảm thán, nhìn thi thể Tái Ngoại Song Manh và Mạnh Hậu Ngọc, càng cảm thấy lạnh người. Đột nhiên nhớ tới Phương Chấn Mi vì cứu bọn họ mà hiện giờ không rõ sống chết, Ngã Thị Thùy lập tức nói:

- Lão Thấm, bất kể thế nào, chúng ta vẫn là nên đuổi theo đến thành Trường An xem thử!

Thấm Thái Công hiên ngang nói:

- Được! Nếu như Phương Chấn Mi có gì bất trắc... chúng ta cũng liều mạng với Viên Tiểu Tinh!

TRƯỜNG AN NHẤT CHIẾN

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 8 – Cổ Thành Thần Lực Đấu Thần Công

Đã gần đến hoàng hôn.

Hai người Phương Chấn Mi và Viên Tiểu Tinh đều cảm giác được bước chân càng lúc càng nặng nề, hô hấp càng lúc càng trầm trọng.

Trong lòng Phương Chấn Mi thầm kinh ngạc: “Người này nhẫn nại và nghị lực lại cao như vậy, nội lực càng không thể tưởng tượng được.”

Mà Viên Tiểu Tinh cũng giật mình, nếu không phải vừa bắt đầu mình đã chiếm được tiên cơ, trước khi giao chiến Phương Chấn Mi đã bị hao tổn thể lực, vậy mình làm sao đuổi kịp được đối phương.

Hai người chỉ cảm thấy cảnh vật hai bên lùi về sau nhanh như chớp, bên tai tiếng gió ù ù, lại đuổi về một con đường náo nhiệt trong thành Trường An.

Bởi vì đang lúc hoàng hôn, người đi đường rất nhiều, gần như nước chảy không lọt. Phương Chấn Mi cố gắng xê dịch né tránh, vẫn rất khó tránh được toàn bộ, chợt thấy sau lưng có một đám đông đang xem tạt kỹ. Phương Chấn Mi biết cho dù mình vượt qua được đám người này, Viên Tiểu Tinh nhất định cũng sẽ đụng trúng một vài người, với tốc độ như vậy, cộng thêm nội công của Viên Tiểu Tinh, người bị đụng trúng khó tránh khỏi cái chết. Phương Chấn Mi không quan tâm đến sống chết bản thân, chỉ cầu không liên lụy đến người khác, vì vậy cắn răng một cái, đột nhiên đáp xuống đất.

Viên Tiểu Tinh ngấn ra, không ngờ Phương Chấn Mi lại dừng ở đây, cho rằng đối phương đã hết sức, trong lòng mừng rỡ, toàn lực đánh ra một chưởng.

Hai tay Phương Chấn Mi lật lại, tay phải đỡ một chưởng này của Viên Tiểu Tinh.

Tay trái Viên Tiểu Tinh vươn ra, lại đánh tới một chưởng.

Tay trái Phương Chấn Mi cũng vòng lại, tiếp một chưởng này.

Hai người bốn tay, sau khi va chạm lại không rút ra được. Người đi đường chung quanh ào ào tránh lui, liên tục kinh hô. Bọn họ biết có người đang liều mạng đánh nhau, không ai muốn lo chuyện bao đồng, tránh rước họa vào thân, chỉ vây thành một vòng lớn quan sát hai người đấu chưởng.

Hai người Viên Tiểu Tinh và Phương Chấn Mi chưởng lực va chạm, lập tức biết đối phương còn lợi hại hơn tưởng tượng của mình. Phương Chấn Mi chỉ cảm thấy chưởng lực của Viên Tiểu Tinh hùng hậu uy mãnh, nặng nề chí cương, chỉ cần hơi lơ là sẽ bị hấn đánh cho nội tạng vỡ tan mà chết. Viên Tiểu Tinh cũng cảm thấy chưởng lực của Phương Chấn Mi âm nhu dai dẳng, giống như sông dài biển rộng, liên miên vô tận, chỉ cần hơi sơ xuất nội lực của mình sẽ bị hấn hóa giải, khi đó không chết cũng trọng thương. Hai người bắt đầu liều mạng, thể lực liên tục hao tổn, trên trán bốc lên khói trắng, hai chân cắm vào trong đất càng sâu. Người khác không biết chỉ cho rằng hai người bọn họ đang tỷ thí chưởng lực, không ngờ đây lại là trận chiến giữa hai đại cao thủ võ lâm chấn động Trường An.

Sau khi hai người so tài khinh công, lại bắt đầu so đấu chưởng lực, cả hai đều là thứ Viên Tiểu Tinh am hiểu. Phương Chấn Mi vẫn luôn tránh né đấu chưởng, muốn dùng võ công khác đối phó với Viên Tiểu Tinh, nhưng lại không có cơ hội. Lúc này vì sợ thương tổn đến bách tính, mới đón đỡ song chưởng của Viên Tiểu Tinh, bất kỳ bên nào có ý dừng tay đều sẽ bị

nội kinh của đối phương đánh chết, cho nên hiện giờ hai người đều là không chết không dừng.

Nhưng Viên Tiểu Tinh muốn giết Phương Chấn Mi dưới chưởng, còn Phương Chấn Mi lại không muốn giết Viên Tiểu Tinh, chỉ muốn lấy lại Thượng Thanh đồ mà thôi.

Phương Chấn Mi thầm nghĩ Viên Tiểu Tinh chưởng lực hùng hậu, cộng thêm kinh nghiệm, về mặt này hi vọng chiến thắng của mình cực nhỏ, chỉ cần không bại đã là may mắn lắm rồi. Thực ra trong lòng Viên Tiểu Tinh cũng kinh ngạc, vốn cho rằng Phương Chấn Mi trẻ tuổi như vậy, mình dùng “Tiểu Thiên Tinh chưởng lực” mấy chục năm có thể đánh chết hẳn, không ngờ lại đánh lâu không thắng, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu lần này không giết được Phương Chấn Mi, đợi thêm một thời gian, cũng không giết nổi kẻ này nữa.”

Hai người song chưởng giao nhau, kiên trì không buông, lại kéo dài đến lúc hoàng hôn.

Hai người đánh từ sáng sớm, lúc này đã gần tối, đương nhiên là mệt mỏi, nhưng bọn họ công lực thâm hậu, đều không có dấu hiệu hụt hơi.

Có điều nếu hai người tiếp tục đấu như vậy, e rằng sẽ đến lúc dầu hết đèn tắt.

Ngay lúc này, trong đám đông bỗng có một giọng nói già nua cất lên:

- A Cần, con xem người mặc áo trắng đang đánh nhau kia là ai?

Một giọng khác của thanh niên vang lên:

- Cha, là ân công!

Lão hán kia vừa ho sặc sụa vừa nói:

- Là ân công thì còn chờ gì nữa, không mau giúp ân công đánh nhau đi?

Hóa ra hai người này không phải ai khác, chính là lúc đám người Mạnh Hậu Ngọc và Tề Môn Tam Dao muốn dùng kế bắt Phương Chấn Mi, cố ý khi dễ một nhà nông để dụ Phương Chấn Mi ra tay, lão hán này chính là người cha, còn thanh niên này là con trai của lão. Bọn họ đều được Phương Chấn Mi cứu, đã xem Phương Chấn Mi là ân công. Nên biết người nông dân rất trọng ơn nghĩa, vừa thấy Phương Chấn Mi gặp nạn, cũng mặc kệ khả năng của mình có giúp được hay không, bất chấp tất cả, thanh niên kia lập tức giơ đòn gánh lên, từ sau lưng đập vào đầu Viên Tiểu Tinh.

Hai người một già một trẻ này chưa từng học qua công phu, hôm nay mang rau tới chợ bán, buôn bán cũng không tệ, đang thu hàng về nhà. Lúc đi qua con đường này, thấy một đám người đang quan sát, trong lòng hiếu kỳ cũng tham gia náo nhiệt, nhìn thấy ân công đang giao đấu với người khác, có thể đứng nhìn được sao?

Một đòn dũng cảm quên mình của người trẻ tuổi kia rất mạnh, cộng thêm hăn từ nhỏ đã lao động, cánh tay rắn chắc, vùng đòn gánh uy vũ phát ra tiếng gió.

Hai người Viên Tiểu Tinh và Phương Chấn Mi đều tập trung tinh thần vào hai tay, chỉ cần hơi phân tâm, cho dù không bị đối phương thừa cơ dùng nội lực đánh chết, cũng sẽ bị nội lực tán loạn của mình chấn chết, nào có lòng dạ nghe người cha và thanh niên kia nói chuyện?

Cho đến khi đòn gánh kia phát ra một tiếng “vút”, nhắm đầu đập xuống, Viên Tiểu Tinh mới đột nhiên cảnh giác. Hăn cho rằng Ngã Thị Thùy hoặc Thẩm Thái Công tập kích, nhất định phải ngăn cản, nhưng lại không thu chưởng được, cộng thêm chạy cả một ngày, tâm khí hư nhược, lại đánh lâu không thắng, định lực giảm sút, lúc này trong lòng nóng nảy, thần trí phân tâm, chưởng lực rối loạn. Nội lực của Phương Chấn Mi lập

tức ép tới, khiến cho chưởng lực của Viên Tiểu Tinh lại đánh ngược về trong cơ thể.

Thực ra nếu là lúc bình thường, thanh niên kia có đánh Viên Tiểu Tinh tám gậy mười gậy cũng không làm gì được hắn. Hiện giờ đang lúc đấu chưởng, nội lực của Viên Tiểu Tinh đều tập trung vào hai tay, toàn thân không được bảo vệ, nhưng với công phu của hắn, có chịu năm sáu gậy cũng không phải chuyện lớn gì. Có điều Viên Tiểu Tinh đang nóng nảy sốt ruột, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cho rằng Phương Chấn Mi nhất định sẽ thừa cơ tấn công, trong lòng rối loạn, lại khiến cho chân khí trong cơ thể rẽ nhánh, tẩu hỏa nhập ma.

Phương Chấn Mi chợt cảm giác nội lực của Viên Tiểu Tinh hoàn toàn biến mất, vốn có thể dùng chân khí đánh chết Viên Tiểu Tinh, nhưng vừa thấy thanh niên kia đang dùng đòn gánh đập vào đầu Viên Tiểu Tinh, biết Viên Tiểu Tinh vì chuyện này mà phân tâm, trong lòng không nỡ, do đó cố gắng thu chân lực lại. Có điều nội lực này như sông dài biển rộng, Phương Chấn Mi tuy khống chế thuần thục, nhưng đột ngột thu lại cũng khiến cho huyết khí quay cuồng, bị đẩy lui hơn mười bước mới đứng vững được.

Phương Chấn Mi lui lại, không giết Viên Tiểu Tinh, nhưng cũng không kịp cứu Viên Tiểu Tinh. Viên Tiểu Tinh bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ cảm thấy ngũ tạng giống như có vạn con sâu cùng cắn xé, vô cùng thống khổ. Lúc này thanh niên kia lại đập thêm một nhát vào đầu, khiến cho trong đầu Viên Tiểu Tinh nổ vang một tiếng, chân khí trong cơ thể tán loạn khắp nơi, không khống chế được nữa, há mồm phun ra mấy ngụm máu tươi, ngã xuống đất chết đi.

Sau khi thanh niên kia đánh ra một gậy, nghĩ thầm ân công võ nghệ thần kỳ như vậy còn không thắng được, một kích này của mình thì có ích lợi gì? Không ngờ một đòn đánh xuống, đầu của Viên Tiểu Tinh còn không chảy một giọt máu, lại hộc máu mà chết, trong lòng không tìm được kinh

ngạc. Hắn chỉ cho rằng chuyện trong võ lâm rất khó tưởng tượng, dù sao mình cũng không thể hiểu được.

Phương Chấn Mi thấy Viên Tiểu Tinh đã không còn đường cứu, trong lòng rất khó chịu, thầm nghĩ: “Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết. Viên Tiểu Tinh tung hoành thiên hạ, làm nhiều việc ác, hôm nay lại chết dưới tay một thôn phu không biết võ công, cũng chưa từng nghe đến tên tuổi của hắn, thật khiến người ta cảm thán.”

Người xem càng lúc càng nhiều, đã có hơn mười công sai hùng hổ chạy tới. Phương Chấn Mi chợt nghĩ tới một chuyện, từ trong người Viên Tiểu Tinh lấy ra Thượng Thanh đồ, sau đó hai tay kẹp lấy người cha và thanh niên kia, nhấc nhô vài cái đã vượt qua mấy con đường dài, đi đến một đường lớn khác. Đám công sai kia chỉ thấy một đoàn người lóe lên trời cao, đã không thấy nữa, nào còn đuổi theo được?

Phương Chấn Mi cảm tạ người cha và thanh niên kia, chợt nhớ đến hai người Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công, cho nên không nói thêm nhiều, vội vã từ biệt. Mới đi được mấy bước, đột nhiên trước mặt có hai người chạy tới, chính là Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công. Thấm Thái Công nhìn thấy Phương Chấn Mi liền cười lớn nói:

- A ha, hắn còn chưa chết!

Ngã Thị Thùy lập tức dừng lại, cảnh giác đề phòng, nhìn về phía sau, đồng thời nói:

- Lão Thấm, cẩn thận con hạc già kia từ sau chạy tới, lần này nhất định phải bắt được hắn!

Thấm Thái Công sững sờ nói:

- Đúng đúng đúng, thần tài người cứ nghỉ ngơi một chút, để chúng ta đấu với lão ma kia!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Không cần nữa.

Thẩm Thái Công ngẩn ra nói:

- Cái gì?

Phương Chấn Mi nói:

- Hắn chết rồi.

Ba người đều trầm mặc, không biết nên nói gì, nhất thời lại cảm thấy rất phiền muộn, rất trống rỗng. Lúc này mặt trời đã chìm về phía tây, ráng chiều còn lại từng vệt từng vệt, thê lương mà huy hoàng treo ở cuối trời, gió đêm chầm chậm thổi tới, rặng mây đỏ chiếu rọi khuôn mặt chán nản của ba người.

Ngã Thị Thùy không biết nói gì, nhìn con đường khá yên tĩnh này, đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì, nói:

- Ngày đó có người ở nơi này nói, thành Trường An là của hắn.

Ngã Thị Thùy giơ giơ nắm tay, lại nói:

- Ta nói với hắn, thành Trường An không phải là của hắn.

Thành Trường An đã dần dần yên lặng, đêm sắp đến gần, tòa thành cổ xưa và huy hoàng này cũng từ từ đi đến quên lãng, đi vào ngủ say.

Thẩm Thái Công nhìn chung quanh nói:

- Thành Trường An không phải thuộc về hắn, mà là thuộc về mọi người.

Người trên đường lẳng lặng bước đi, thiếu nữ cài hoa mà thích cười, xe ngựa điềm đạm mà mệt mỏi, căn phòng sáng đèn mà tĩnh mịch, ráng chiều Trường An như còn ở cuối trời. Phương Chấn Mi xa xăm nói:

- Thành Trường An thuộc về Trường An...

Gió đêm, xe ngựa, tiếng cười, người đi, ôn tình, lãng tử, hào hiệp đan vào thành một mảnh, bao nhiêu chuyện phong lưu ít người biết đến, đều diễn ra trong thành Trường An, hoặc là trong rất nhiều tòa thành nổi tiếng khác, sôi nổi mà gấp gáp, đi qua, lướt qua, thoáng qua, vĩnh viễn không quay đầu lại...

Table of Contents

Mục lục

Chương 1 – Thăm Thái Công Câu Cá Tự Minh Mắc Câu

Chương 2 – Ngã Thị Thùy Trúng Độc Trong Độc Có Độc

Chương 3 – Mạnh Hậu Ngọc Sắp Đặt Thiên La Địa Vồng

Chương 4 – Viên Tiểu Tinh Thi Triển Tiểu Thiên Tinh Chương

Chương 5 – Phòng Đá Song Hiệp Đấu Song Mạnh

Chương 6 – Đỉnh Núi Cứu Đồ Dừng Cứu Người

Chương 7 – Lửa Lớn Vì Nghĩa Cứu Địch Thủ

Chương 8 – Cổ Thành Thần Lực Đấu Thần Công